Τὸ φύλλον λεπτὰ 30 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 35

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 12.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 15.—
Ἑξάμηνος . . .	» 6,50	Ἑξάμηνος .	» » 8.—
Τρίμηνος . . .	» 3,50	Τρίμηνος .	» » 4,50

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 35

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἑκάστου λεπ. 80

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ον — *Ἐν Ἀθήναις, 20 Ἀπριλίου 1919* — *Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 21*

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ **HECTOR MALOT**

[Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημία]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Ἡ χώρα ποὺ διασχίζαμε, ἦταν φοβερὰ μελαγχολικὴ καὶ τὴ μελαγχολία της μεγάλωνε ἀκόμα ἡ σιωπή. Ὅσο μακρὺα ἔφθανε τὸ βλέμμα μας, στὸ βαμπὸ ἐκεῖνο φῶς, δὲν ἐβλέπαμε παρὰ γυμνὰ χωράφια, ἄγονους λόφους καὶ δάση κοκλιωπὰ σὰν καφαλισμένα.

Ὁ ἄνεμος ἐξακολουθοῦσε νὰ φυσᾷ ἀπ' τὸ βορριὰ, μὲ κάποια τάση ὅμως νὰ γυρίσῃ ἀνατολικός. Κι' ἀπὸ κεῖ-πέρα πλάκωναν ὁλοένα σύννεφα χαλκόχρωμα, βαρεῖα καὶ χαμηλά, ποὺ λές καὶ κάθουνταν στὶς κορυφὲς τῶν δένδρων.

Σὲ λίγο, μερικὲς νιφάδες, μεγάλες σὰν πεταλοῦδες, πέρασαν μπροστὰ ἀπ' τὰ μάτια μας. Ἀνεβοκατέβαιναν καὶ στριφογύριζαν, χωρὶς νὰ πέφτουν στὴ γῆ.

Δὲν εἴχαμε κάνει πολὺ δρόμο καὶ μοῦ φαίνουνταν ἀδύνατο νὰ φθάσοῦμε στὸ Τρουὰ πρὶν ἀπ' τὸ χιόνι. Αὐτὸ ὅμως δὲν μάνησυχοῦσε πολύ· ἔλεγα μάλιστα πὼς ἄμα χιόνιζε, θἄπεφτε ὁ ἀέρας καὶ τὸ κρύο θὰ λιγόστευε.

Δὲν ἤξερα, βλέπετε, τί θὰ πῇ χιονοθύελλα. Μὰ δὲν ἄργησα νὰ τὸ μάθω, καὶ σὲ τρόπο, ποὺ ποτέ μου δὲν θὰ ξεχάσω αὐτὸ τὸ μάθημα.

Τὰ σύννεφα ποὺ ἔρχουνταν ἀπὸ τὸ βορριὰ, εἶχαν πλησιάσει. Μιὰ λάμψη λευκὴ φώτιζε τὸν οὐρανὸ 'ς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Κι' ἀπὸ τοὺς κόλπους τους, ποὺ λές κι' εἶχαν σχισθῇ, τὰ σύννεφα χιονίζανε.

Τώρα πιὰ δὲν πετοῦσαν μπροστὰ μας πεταλοῦδες. Τὸ χιόνι ἄρχισε νὰ πέφτῃ ἄφθονο, πυκνό.

— Ἦταν γραφτὸ νὰ μὴ φθάσουμε στὸ Τρουὰ! εἶπε ὁ Βιτάλης. Τώρα πρέπει νὰ χωθοῦμε στὸ πρῶτο σπίτι ποὺ θἀπαντήσουμε.

Καλὸς ὁ λόγος καὶ τὸν ἄκουσα μὲ χαρά. Μὰ ποῦ θὰ βρίσκαμε τὸ φιλόξενο αὐτὸ σπίτι; Πρὶν μᾶς κρύψῃ τὴ θέα τὸ πυκνὸ χιόνι, εἶχα κοιτάξει τὴ χώρα καί, ὅσο ἔφθανε τὸ μάτι μου, δὲν εἶχα ἰδῇ οὔτε σπίτι, οὔτε χωριό, οὔτε τίποτα. Ἀπεναντίας, πλησιάζαμε νὰ μποῦμε 'ς ἕνα δάσος ἀπέραντο, ποὺ ἡ ἄκρη του δὲν φαίνουνταν πουθενά, οὔτε μπροστά μας, οὔτε στὰ πλάγια μας.

Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐλπίζουμε πολὺ πὼς θὰ βρίσκαμε γρήγορα σπίτι. Μπορεῖ ὅμως νὰ ἔπαυε τὸ χιόνι.

Δὲν ἔπαψε. Ἐξακολούθησε καὶ δυνάμωσε.

«Ἔπρεπε πάλι νἀκολουθῶ τὸν κύριό μου...» (Σελ. 158, στ. γ'.)

Σὲ λίγες στιγμὲς εἶχε σκεπάσει τὸ δρόμο, ἤ, καλύτερα, ὅ,τι τὸ σταματοῦσε ἀπάνω στὸ δρόμο: πέτρες, χαμοκλάδα, θάμνους, χορτάρια. Γιατί, σπρωγμένο ἀπὸ τὸν ἄνεμο ποὺ δὲν εἶχε πέσει, ἔτρεχε τρελλὰ στὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς καὶ σωρεύουνταν 'ς ὅ,τι ἐμπόδιο εὕρισκε.

Τὸ κακὸ ἦταν ποὺ καὶ μεῖς ἤμαστε ἓν' ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐμπόδια. Ὅταν μᾶς κτύπαγε, γλυστροῦσε στὶς κυρτὲς ἐπιφανειες κι' ἔφευγε· ὅπου ὅμως εὕρισκε σχισμή, τρύπα, ἔμπαινε μέσα σὰ σκόνη καὶ σὲ λίγο ἔλυωνε.

Ἐγὼ τοὐλάχιστο τὸ αἰσθανόμουν νὰ μοῦ κατεβαίνῃ ἀπ' τὸ λαιμὸ σὰ νερὸ κρύο· μὰ κι' ὁ Βιτάλης, ποὺ εἶχε μισανοίξῃ τὴν προβεία του γιὰ ν' ἀναπνέῃ ὁ Καρδούλης, δὲν θὰ προφυλάγουνταν καλύτερα.

Ἐξακολουθήσαμε ὡστόσο νὰ περπατοῦμε, ἐναντία στὸν ἄνεμο καὶ στὸ χιόνι, χωρὶς νὰ μιλοῦμε. Κάθε τόσο μισογυρίζαμε τὸ κεφάλι, γιὰ νἀνασαίνουμε.

Τὰ σκυλιὰ δὲν πήγαιναν πιὰ μπροστά· περπατοῦσαν στὰ πόδιά μας, σὰ νὰ μᾶς γύρευαν καταφύγιο, ποὺ δὲν μπορούσαμε νὰ τοὺς δώσουμε.

Προχωρούσαμε ἀργά, μὲ κόπο, τυφλωμένοι, βρεμμένοι, παγωμένοι καί, —ἂν κι' ἀπὸ πολλὴν ὥρα ἤμαστε μέσα στὸ δάσος, —καθόλου προφυλαγμένοι, γιατί τὸ δρόμο τὸν ἔπιανε πολὺ ὁ ἀέρας.

Τὸ καλὸ εἶναι, (μὰ πρέπει τάχα νὰ τὸ πῶ καλό;) ποὺ ὁ τρελοβορριὰς λίγο-λίγο ἔπεσε. Μὰ τότε τὸ χιόνι δυνάμωσε, κι' ἀντὶ ψιλό, σὰ σκόνη, ἔπεφτε πυκνό, χοντρό, σχεδὸν μονοκόμματο.

Σὲ λίγα λεπτά, ὁ δρόμος σκεπάσθηκε ἀπὸ ἕνα παχὺ χιονόστρωμα, ὅπου περπατοῦσαμε ἀθόρυβα.

Κάθε τόσο, ὁ κύριός μου κοίταζε ἀριστερά, σὰν κάτι νὰ ζητοῦσε. Μὰ δὲν ἐφαίνουνταν ἐκεῖ παρὰ ἕνα μέρος τοῦ δάσους γυμνό, γιατὶ τὸ περασμένο καλοκαῖρι εἶχαν κόψει τὰ μεγάλα δένδρα, καὶ τὰ βλαστάρια, ποὺ εἶχαν ἀφίσει νὰ μεγαλώσουν, ἔγερναν τὰ λυγερὰ κλαδιά τους ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ χιονιοῦ.

Τί ζητοῦσε 'ς ἐκεῖνο τὸ μέρος ὁ κύριός μου;

Ἐγὼ δὲν κοίταζα παρὰ ἴσια μπροστά μου, στὸ δρόμο, ὅσο μποροῦσε νὰ φθάσῃ τὸ μάτι μου, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἰδῶ τὸ δάσος νὰ τελειώνῃ καὶ κανένα σπίτι νὰ παρουσιάζεται...

Μὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ διαπεράσω τὴ ζοφερὴ ἐκείνη ἀσπράδα σὲ ἀπόσταση μόλις λίγων μέτρων, τἀντικείμενα σκοτίζουνταν, χάνουνταν καὶ δὲν ἔβλεπα παρὰ τὸ χιόνι, ποὺ ἔπεφτε ὁλοένα πυκνότερο καὶ μᾶς τύλιγε, θἄλεγες, στοὺς κόμπους ἑνὸς ἀπέ-

ραντου δικτυοῦ. Τὸ θέαμα δὲν ἦταν καθόλου φαιδρό, γιατὶ ποτέ μου δὲν εἶχα ἰδῆ νὰ χιονίζῃ, οὔτε ἀπὸ τὸ τζάμι, μέσα σὲ κάμαρα ζεστή, χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ μιὰ ἀόριστη μελαγχολία· φαντασθῆτε λοιπὸν τώρα, ποὺ ἐγὼ ἔβλεπα νὰ χιονίζῃ ἔτσι, συλλογιζόμουν πὼς ἡ ζεστὴ κάμαρα θᾶταν ἀκόμα μακριά.

Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ περπατοῦμε μ' ὅλη μας τὴ δύναμη, γιατὶ τὰ πόδια μας χώνουνταν ὁλόενα βαθύτερα στὸ χιονόστρωμα, ποὺ μᾶς ἀνέβαινε ὡς τὶς γάμπες, καὶ γιατὶ τὰ καπέλλα μας, ἀπὸ τὸ χιόνι ποὺ ἤμενε ἀπάνω τους, γίνουνταν ὁλόενα βαρύτερα.

Ἀξαφνα, βλέπω τὸν Βιτάλη νὰ πλώνῃ τὸ χέρι του ἀριστερά, σὰ νὰθελε κάτι νὰ μοῦ δείξῃ. Κοιτάζω κι' ἐγὼ καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ξεχωρίζω, στὸ ἄδενδρο ἐκεῖνο μέρος, μιὰ καλύβα ἀπὸ κλαδιὰ· χιονοσκέπαστα.

Κατάλαβα ἀμέσως, πὼς ὁ κύριός μου δὲν μοῦ ἔδειχνε τὴν καλύβα γιὰ νὰ θαυμάσω τὴ γραφικότητά της· ἐπρόκειτο νὰ βροῦμε τὸ δρόμο ποὺ ἔδγαζε 'ς αὐτή.

Δύσκολο ἦταν, γιατὶ τὸ χιόνι σκέπαζε κάθε ἴχνος δρόμου ἢ μονοπατιοῦ. Ὡςτόσο, στὴν ἄκρη τοῦ γυμνοῦ πλατώματος, ἐκεῖ ποὺ ἄρχιζαν πάλι τὰ ψηλὰ δένδρα, μοῦ φάνηκε πὼς ὁ τράφος τοῦ μεγάλου δρόμου ἦταν 'ς ἕνα μέρος γεμάτος· ἀπὸ κεῖ, χωρὶς ἄλλο, θἄρχιζε τὸ μονοπάτι ποὺ ὡδηγοῦσε στὴν καλύβα.

Καλὰ τὸ εἶπα! τὸ χιόνι δὲν ἐβούλιαξε ὅταν πατήσαμε στὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ τράφου, καὶ σὲ λίγο φθάσαμε στὴν καλύβα.

Ἦταν καμωμένη ὅλη ἀπὸ κλαδιά, ἀπὸ φρύγανα, ἀπὸ ρείκια, κι' ἡ σκεπή της ἦταν τόσο πυκνή, ποὺ τὸ χιόνι δὲν μποροῦσε νὰ τὴν περάσῃ.

Νὰ τὸ σπίτι ποὺ ζητούσαμε!

Πιὸ βιαστικὰ καὶ πιὸ εὐκίνητα ἀπὸ μᾶς, τὰ σκυλιὰ πρῶτα μπῆκαν μέσα καὶ κυλίσθηκαν στὸ στεγνὸ χῶμα τῆς καλύβας μὲ γαυγίσματα χαρᾶς.

Μα κι' ἡ δική μας χαρὰ δὲν ἦταν λιγώτερη· μόνο ποὺ δὲν τὴ φανερώναμε μὲ κυλίσματα στὸ χῶμα, μολονότι δὲν θᾶταν ἄσχημο, γιατὶ θὰ στεγνώναμε.

— Τώρα ἄς χιονίζῃ, εἶπε ὁ Βιτάλης, πὼς 'ς αὐτὸ τὸ πλάτωμα μὲ τὰ κομμένα δέντρα θὰ βρίσκουνταν κάποια καλύβα ξυλοκόπων. Τώρα ἄς χιονίζῃ!

— Ἄς χιονίζῃ! εἶπα κι' ἐγὼ μὲ ὕφος προκλητικό.

Καὶ πῆγα στὴν πόρτα, ἤ, καλύτερα, στὸ ἄνοιγμα τῆς καλύβας, γιατὶ δὲν εἶχε οὔτε πόρτα οὔτε παράθυρο, γιὰ νὰ τινάξω τὰ ροῦχα μου ἀπὸ τὸ χιόνι, χωρὶς νὰ βρέξω τὸ πάτωμα τῆς κάμαράς μας.

Ὁλωςδιόλου ἁπλῆ αὐτὴ ἡ κάμαρα, καὶ στὴν κατασκευή της καὶ στὴν ἐπίπλωσή· γιατὶ δὲν εἶχε παρὰ ἕνα πάγκο ἀπὸ χῶμα καὶ μερικὲς μεγάλες πέτρες γιὰ καθίσματα. Ἀλλὰ τὸ πολυτιμώτερο γιὰ μᾶς, στὴν κατάσταση ποὺ βρισκόμαστε, ἦταν πέντ' ἕξη τούβλα, ἀραδιασμένα σὲ μιὰ γωνιά, ὥστε νὰ σχηματίζουν τζάκι.

Φωτιά! μπορούσαμε νὰ ἀναψουμε φωτιά!

Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἕνα τζάκι δὲν ἀρκεῖ γιὰ φωτιά· χρειάζουνταν καὶ ξύλα νὰ ριχθοῦν στὸ τζάκι. Μὰ σὲ σπίτι σὰν τὸ δικό μας, τὰ ξύλα βρίσκουνται εὔκολα... Δὲν εἴχαμε παρὰ νὰ τραβήξουμε φρύγανα καὶ κλαδιά, ἀπ' τοὺς τοίχους ἤ τὴ σκέπαση, μὲ προσοχὴ μόνο νὰ μὴ χαλάσῃ ἡ καλύβα.

Αὐτὸ κάναμε καὶ σὲ λίγο μιὰ ζωηρὴ φωτιά, μὲ φαιδρὰ τριξίματα, ἔλαμπε ἀπάνω ἀπ' τὸ τζάκι.

Ἀ, τί ὡραία, τί καλὴ φωτιά!

Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἔβγαζε καὶ πολὺ καπνό, ποὺ ἐπειδὴ δὲν εἶχε καμινάδα νὰ φεύγῃ, σκόρπιζουνταν 'ς ὅλη τὴν καλύβα. Μὰ τί μᾶς ἔμελε! Φθάνει ποὺ εἴχαμε φωτιὰ νὰ μᾶς ζεσταίνῃ!

Κι' ἐνῷ ἐγὼ τὴ φυσοῦσα, κεσμένος στὰ δυό μου χέρια, τὰ σκυλιά, καθισμένα γύρω στὸ τζάκι, σοβαρά, στὰ πισινά τους, μὲ τὸ λαιμὸ τεντωμένο, παρουσίαζαν στὴ φλόγα τὴ βρεμμένη καὶ παγωμένη τους κοιλιά.

Σὲ λίγο κι' ὁ Καρδούλης ἄνοιξε τὸ σακκάκι τοῦ ἀφεντικοῦ του καὶ φρόνιμα ἔβγαλε πρῶτα τὴ μυτίτσα του, γιὰ νὰ ἰδῇ ποῦ βρίσκεται. Τοῦ ἄρεσε, φαίνεται, ὅ,τι εἶδε καὶ τότε πήδησε χάμω ζωηρά, πῆρε μπροστὰ στὸ τζάκι τὴν καλύτερη θέση κι' ἄπλωσε στὴ φωτιὰ τὰ δυό του χεράκια.

Ἦταν βέβαιο τώρα πὼς δὲν θὰ πεθαίναμε ἀπὸ τὸ κρύο· τὸ ζήτημα ὅμως τῆς πείνας δὲν εἶχε ἀκόμα λυθῆ.

Εὐτυχῶς ποὺ ὁ Βιτάλης ἦταν ἄνθρωπος προνοητικός. Τὸ πρωί, πρὶν σηκωθῶ ἐγώ, εἶχε κάμει τὰ ψώνια του γιὰ τὸ ταξείδι: "Ἕνα καρβέλι ψωμὶ καὶ λίγο τυρί. Μὰ δὲν ἦταν περίσταση γιὰ νὰ δειχθῇ κανένας δύσκολος κι' ἀπαιτητικός. Γι' αὐτὸ χαρήκαμε ὅλοι ἅμα εἴδαμε νὰ βγαίνῃ τὸ καρβέλι.

Τὸ κακὸ μόνο ἦταν, — ἐγὼ τουλάχιστο ἀπογοητεύθηκα ἀρκετά, — ποὺ ὁ κύριός μας δὲν μᾶς τὸ μοίρασε ὅλο, παρὰ τὸ μισό.

— Δὲν ξέρω τὸ δρόμο, ἀπεκρίθηκε στὴν ἐρώτηση τῶν ματιῶν μου, καὶ δὲν ξέρω ἂν ἀπὸ 'δῶ ὡς τὸ Τρουᾶ, θὰ βροῦμε χάνι ἢ μαγαζὶ γιὰ νὰ φᾶμε. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω, εἶναι πὼς αὐτὴ ἡ χώρα ἔχει πολλὰ κι' ἀπέραντα δάση, ποὺ τὸ ἕνα ἑνώνεται μὲ τἄλλο. Μπορεῖ λοιπὸν νὰ εἴμαστε μίλλια μακριὰ ἀπὸ ὁποιαδήποτε κατοικία. Μπορεῖ ἀκόμα νὰ μείνουμε πολλὲς ὧρες μέσ' σ' αὐτὸ τὸ καλύβι. Πρέπει λοιπὸν νὰ φυλάξουμε ψωμὶ καὶ γιὰ πιὸ ὕστερα.

Φρόνιμο ἦταν κι' ἐγὼ τὸ παραδέχθηκα, θυμούμενος μάλιστα τί εἴχαμε πάθει ὅταν φύγαμε ἀπὸ τὴν Τουλούζα, ὕστερ' ἀπὸ τὴ φυλάκιση τοῦ Βιτάλη. Τὰ σκυλιὰ ὅμως, ποὺ εἶδαν νὰ ξαναμπαίνῃ τὸ ψωμὶ στὸ σακκούλι, ἐνῷ αὐτὰ πεινοῦσαν ἀκόμα, ἄρχισαν νὰ παρακαλοῦν τὸν κύριό τους νὰ τὸ ξαναβγάλῃ. Ἀπλώναν 'ς αὐτὸν τὰ πόδια, τοῦ ἔξυναν τὰ γόνατα, κουνοῦσαν τὶς οὐρές τους, κοίταζαν τὸ σακκούλι μὲ ματια ἱκετευτικά. Τοῦ κάκου ὅλη αὐτὴ ἡ ἐκφραστικώτατη παντομίμα! Τὸ σακκούλι δὲν ἀνοίχτηκε πιά.

Ὡςτόσο, ὅσο λιτὸ κι' ἂν ἦταν τὸ γεῦμα μας, μᾶς δυνάμωσε ἀρκετά. Ἤμαστε προφυλαγμένοι, ἡ φωτιὰ μᾶς γλυκοζέσταινε, μπορούσαμε νὰ μείνουμε στὴν καλύβα ὡς νὰ πάψῃ τὸ χιόνι.

Γιὰ μένα, αὐτὸ δὲν ἦταν κανένα φοβερὸ πρᾶγμα, ἀφοῦ μάλιστα δὲν ἐπίστευα ἐκεῖνο ποὺ εἶπε ὁ Βιτάλης, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν οἰκονομία του, πὼς μποροῦσε δηλαδὴ νὰ ἀποκλεισθοῦμε κεῖ-μέσα ὧρες πολλές. Δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ χιονίζῃ αἰώνια!

Καὶ ὅμως τίποτα δὲν μᾶς ἔλεγε πὼς τὸ χιόνι θὰ ἔπαυε γρήγορα. Ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς καλύβας, βλέπαμε τὶς νεφάδες νὰ πέφτουν γοργὲς καὶ πυκνές. Καὶ καθὼς δὲν φυσοῦσε, ἔπεφταν ὁλόϊσα, ἡ μιὰ ἀπάνω στὴν ἄλλη, χωρὶς διακοπή.

Οὐρανὸς δὲν ἐφαίνουνταν καὶ τὸ φῶς, ἀντὶ νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ ψηλά, ἀνέβαινε ἀπὸ χάμω, ἀπὸ τὸ κάτασπρο ἐκεῖνο σεντόνι ποὺ σκέπαζε τὴ γῆ.

Τὰ σκυλιὰ τὸ εἶχαν πάρει ἀπόφαση καὶ, ξαπλωμένα μπροστὰ στὴ φωτιά, κοιμοῦνταν καὶ τὰ τρία.

Σκέφθηκα νὰ κάμω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Εἶχα σηκωθῆ πολὺ πρωὶ καὶ θὰ μοῦ ἦταν πιὸ εὐχάριστο νὰ ταξειδέψω στὴ χώρα τῶν ὀνείρων — ἴσως καὶ μὲ τὸν Κύκνο — παρὰ νὰ κοιτάζω τὸ χιόνι.

Δὲν ξέρω πόσην ὧρα κοιμήθηκα. Ὅταν ἐξύπνησα, τὸ χιόνι εἶχε πάψει. Κοίταξα ἔξω. Τὸ χιονόστρωμα ποὺ ἦταν μπροστὰ στὴν καλύβα μας, εἶχε ψηλώσει πολύ. Ἂν ξεκινούσαμε τώρα, θὰ χωνόμουν ὡς τὰ γόνατα.

Τί ὧρα νὰ ἦταν;

Δὲν μποροῦσα νὰ ρωτήσω τὸν κύριό μου, γιατὶ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς μῆνες, οἱ μικρές μας εἰσπράξεις δὲν εἶχαν βάλει στὸν τόπο τὰ ἔξοδα τῆς φυλακῆς καὶ τῆς δίκης του, κι' ἔτσι, στὸ Δίζόν, γιὰ νὰ γόρασῃ τὴν προβειὰ καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα γι' αὐτὸν καὶ γιὰ μένα, ἀναγκάσθηκε νὰ πουλήσῃ τὸ ρολόγι του, — τὸ μεγάλο ἐκεῖνο ἀσημένιο ρωλόγι, ὅπου ὁ Κάπης ἐδιάβαζε τὴν ὧρα.

Κοίταξα πάλι ἔξω, γιὰ νὰ καταλάβω ἀπὸ τὸ φῶς. Κάτω, στὴ γῆ, μιὰ ἄσπρη γραμμὴ ποὺ μ' ἐθάμπωνε· ἀπὸ κάνω, στὸν ἀέρα, μιὰ ζοφερὴ καταχνιά· καὶ ψηλά, στὸν οὐρανό, μιὰ ἀπροσδιόριστη λάμψη μὲ κάτι ξέθωρες κιτρινάδες ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Τίποτ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ δὲν μποροῦσε νὰ μοῦ πῇ σὲ ποιὰ ὧρα τῆς ἡμέρας βρισκόμαστε.

Μὰ καὶ ταῦτιὰ δὲν μάθαιναν τίποτα περισσότερο ἀπὸ τὰ μάτια· γιατὶ βαθειὰ σιωπὴ ἐβασίλευε, ποὺ δὲν τὴν ἐτάραζε οὔτε φωνὴ πουλιοῦ, οὔτε κρότος καμπτσικιοῦ, οὔτε κύλισμα ἁμαξιοῦ. Ποτὲ νύχτα δὲν ἐστάθηκε πιὸ σιωπηλὴ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡμέρα!

Καὶ δὲν ἦταν μόνο ἡ σιωπή, παρὰ κι' ἡ ἀκινησία. Τὸ χιόνι σταμάτησε κάθε κίνηση, λὲς καὶ τὰ πέτρωσε ὅλα. Κάπουκάπου μόνο, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μικρό, ὑπόκωφο, ἀνεπαίσθητο σχεδὸν κρότο, ἔβλεπες κανένα κλῶνο δένδρου νὰ τραντάζεται. Γιατὶ ἀπὸ τὸ χιόνι ποὺ τὸν βάραινε, ἔγερνε σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὴ γῆ· κι' ἅμα ἔγερνε ἀρκετά, τότε τὸ χιόνι γλυστροῦσε, ἔπεφτε κάτω, κι' ἀμέσως ὁ κλῶνος ξανασηκώνουνταν μὲ ὁρμὴ καὶ τὸν ἔβλεπες λίγες στιγμὲς νὰ τραντάζεται. Αὐτοὶ οἱ κλῶνοι ποὺ ξεφορτώνουνταν ἔτσι τὸ χιόνι, ξεχωρίζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ τὸ σκοῦρό τους χρῶμα ἀπάνω στὸ ἄσπρο σεντόνι, ποὺ σκέπαζε ὅλα τὰ δέντρα ἀπὸ τὴν κορφὴ ὡς τὴ ρίζα, καὶ φαίνουνταν σὰν τοσες τρύπες στὸ σεντόνι αὐτό.

Ἐκεῖ ποὺ καθόμουν στὴν πόρτα, θαυμάζοντας τὸ θέαμα, ἄκουσα τὸν κύριό μου νὰ μὲ φωνάζῃ:

— Ἔ! τί λές;.. σοῦ κάνει ὄρεξη νὰ ξεκινήσουμε;

— Δὲν ξέρω... δὲν μοῦ κάνει καμμιὰ ὄρεξη... Πάλι, ὅπως θέλετε σεῖς.

[Ἕπεται συνέχεια]

Η ΝΙΝΑ - ΜΑΜΜΑ

Η ΕΝΑ ΔΥΣΚΟΛΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Γ'.

Ἦλθε ἡ ὧρα ποὺ τόσο ἀνυπόμονα καρτεροῦσε ἡ Νίνα!

Τὸ ἀκομεσήμερο, ὅταν πιὰ ὅλα εἶχαν τακτοποιηθῆ 'ς τὴν κουζίνα, ἡ κυρία Κλειὼ παρέδωσε 'ς τὴ Νίνα τὴ Μαρία, ντυμένη μὲ τὴ γνωστὴ ροζ ποδιά.

Τρελλὴ ἀπὸ χαρά, ἡ Νίνα τὴν ἐπῆγε στὴν κάμαρά της, κι' ἀφοῦ τὴν ἐκάθισε 'στὴ θέση ποὺ τὴν εἶχε πρωτοειδῆ, τὴ ρωτάει μὲ κάποιο ἐπίσημο ὕφος:

— Ἐέρεις τί εἶσαι τώρα;

Ἡ μικρὴ τσιμουδιά! Ἡ Νίνα τότε, πιάνοντας ἀπὸ τὸ κηγοῦνι τὸ σκυμμένο κεφαλάκι, τὸ σηκώνει καὶ ξαναλέει τὴν ἐρώτησή της, σὲ τόνο πιὸ γλυκό. Καὶ νά, τὸ θαῦμα ἔγεινε. Ἡ Μαρία μίλησε:

— Ἕνα καλὸ κολιτσάκι! εἶπε.

— Χά, χά! ξέσπασε ἡ Νίνα. Καὶ ποιός σοῦ τὠπε;

— Ἡ κυρία μου! Ἀρκετὰ ξεθαρρεμένη, εἶπε τώρα ἡ Μαρία.

— Καὶ τί ἄλλο εἶπε ἡ κυρία σου;

— Εἶπε· «εἶσαι καλὸ κολιτσάκι. Θὰ μάθῃς δουλειὲς καὶ θὰ σ' ἀγαπάω».

— Ἄ, μπράβο! Στάσου ὅμως νὰ ἐξηγηθοῦμε. «Κοριστάκι ποὺ θὰ κάνῃ δουλειὲς» θὰ εἶσαι γιὰ τὶς κυρίες σου. Τὶς ἔμαθες ὅλες; Ἡ κ. Κλειώ — ἡ μαμμά μου, μιά, ἡ κ. Θέκλεια κι' ἡ κ. Φώφω, οἱ ἀδελφές μου, τρεῖς, κι' ἕνας κύριος, ὁ μπαμπᾶς, τέσσεροι ὅλοι-ὅλοι. Μ' αὐτοὺς θὰ εἶσαι κοριτσάκι. Ἄμα εἶμαστε οἱ δυὸ μας, ἀμέσως θὰ γίνεσαι κούκλα. — Ἐκατάλαβες;

— Ἐγὼ εἶμαι ὅλο κολιτσάκι. Κι' εἶπε ἡ κυρία «θὰ μεγαλώσω».

— Θὰ γίνεσαι κούκλα, εἶπα! Καὶ οὔτε θὰ μιλᾶς, ἐπρόσθεσε ἀκόμα ἡ Νίνα, οὔτε θὰ κουνιέσαι, χωρὶς νὰ σοῦ πῶ ἐγώ.

— Ἐγὼ θέλω μιλῶ... Ἐγὼ ἐν εἶμαι κούκλα, κολιτσάκι εἶμαι...

Κι' ἄρχισε ἡ μικρὴ τὰ κλάματα.

Σάστισε ἡ Νίνα καὶ δὲν ἤξερε πῶς νὰ τὴ μερώσῃ.

— Ἄ, μὰ μὴν κλαῖς, τῆς ἔλεγε, ἐγὼ σ' ἀγαπάω, εἶσαι καλή. Ἔλα, δὲ σὲ κάνω κούκλα.. Μὴν κλαῖς...

Ἡ Μαρία, ἅμα ξανάκουσε τὴ λέξη κούκλα, ξεφώνισε δυνατώτερα.

— Πάψε τώρα, ξακολούθησε ἡ Νίνα, στάσου, ἔλα κάτι νὰ δῇς.

Κι' ἄρχισε, μκροστὰ 'ς τὴ Μαρία, νὰ ξεφυλλίζῃ τὸ λεύκωμα μὲ τὶς πολύχρωμες ζωγραφιές. Θαμπώθηκε ἡ μικρούλα καὶ σώπασε. Παρακολουθοῦσε τώρα ἀχόρταγα τὸ ξεφύλλισμα κι' ἄφινε κάπου-κάπου ἐκιφωνήματα θαυμασμοῦ. Μὰ σὰν ἔφτασαν σὲ κάποια σελίδα, ποὺ ἦταν κολλημένο ἕνα μεγάλο ἀγγελοῦδι μὲ ὁλάνοιχτα φτερά, ἡ μικρὴ ἄπλωσε τὸ χεράκι της γιὰ νὰ σταματήσῃ τὸ γύρισμα τῶν φύλλων κι' εἶπε:

— Δικό μου τοῦτο.

— Ἄ! ὄχι! Ἔκαμε ἡ Νίνα. Δικό σου δὲν εἶναι καθόλου. Μποροῦσα νὰ σ' τὸ χάριζα, μὰ θὰ μοῦ χαλάσῃ τὸ λεύκωμα.

— Δικό μου, μ' ἀρέσει, ξανάπε ἡ μικρούλα.

Εἶδε ἡ Νίνα τὰ σύννεφα νὰ ἑτοιμάζουν δεύτερη μπόρα καὶ τρόμαξε. Ἤθελε, γιὰ νὰ συμφιλιωθῇ μιὰ γιὰ πάντα, ὅπως ἐνόμιζε, μὲ τὴ Μαρία, νὰ τῆς χαρίσῃ ἐκεῖνο τ' ἀγγελοῦδι. Μὰ πάλι νὰ χαλάσῃ τὸ λεύκωμά της; Καὶ μάλιστα νὰ ξεκολλήσῃ τὴ ζωγραφιὰ ποὺ τῆς εἶχε βάλει ἡ Ἑλένη, μιὰ φιληνάδα της ποὺ ἔλειπε 'στὴν Τῆνο; Κάτω ἀπὸ τὴ ζωγραφιά, ἦταν γραμμένο κι' ἕνα τραγουδάκι: «Ἂν θάλασσα περάσῃς καὶ ποταμὸ διαβῇς, τὴ φίλη σου Ἑλένη ποτὲ μὴ λησμονῇς!». Ἡ Νίνα τὸ διάβασε μιά, δυὸ φορές, ὕστερα ξανακοίταξε τὴ Μαρία, συλλογίστηκε λίγο, ἐδίστασε καὶ στὸ τέλος εἶπε:

— Καλὰ λοιπόν, ἀφοῦ σ' ἀρέσει αὐτὸ τ' ἀγγελοῦδι, σ' τὸ χαρίζω. Στάσου νὰ τὸ ξεκολλήσουμε σιγὰ-σιγά.

«Δὲν πειράζει, συλλογίστηκε, γιὰ τὴν Ἑλένη. Μήπως τόσο καιρὸ ποὺ ἦταν τ' ἀγγελοῦδι 'ς τὸ λεύκωμα, τὴ θυμώμουνα ὅσο ἔπρεπε; Νά, δυὸ γράμματα μοῦ ἔχει στείλει, κι' ἐγὼ ἀκόμα νὰ τῆς ἀπαντήσω. Ἄς εἶναι, αὔριο θὰ τῆς γράψω χωρὶς ἄλλο. Κι' ἂς χρωστᾶ γι' αὐτὸ χάρη 'ς τὴν κατινούργια μου κούκλα.»

«Ἀλήθεια, — ἐξακολούθησε, — αὐτὴ ἡ κούκλα μ' ἔκανε σήμερα νὰ μελετήσω καλά, νὰ εὐχαριστήσω δηλαδὴ τὴ μαμμα καὶ νὰ πάρω αὔριο καὶ κανένα ἄριστα. (Ὤ, σίγουρο τὸ ἔχω. Ἡ 'ς τὰ Ἑλληνικά, ἡ 'ς τὴν Ἱστορία, θὰ τὸ πάρω.) Καὶ τώρα πάλι μ' ἔκανε νὰ σκεφθῶ πὼς πρέπει νὰ γράψω τῆς Ἑλένης. Ἄ, μὰ τὴν ἀλήθεια, κάτι ἀξίζει αὐτὴ ἡ κούκλα. Νὰ δοῦμε τί καλὸ ἀκόμα θὰ μοῦ κάνῃ.»

Κι' ἡ Νίνα, ποὺ κάνοντας ὁλόενα αὐτὲς τὶς σκέψεις, εἶχε πιὰ ξεκολλήσει τὸ ὡραῖο ἀγγελοῦδι, τὸ ἔδωσε ὁλοπρόθυμα 'ς τὴ Νίνα μαζὶ μ' ἕνα φιλί.

Καταλαβαίνετε βέβαια ἀπὸ τί ἦταν αὐτὸ τὸ φιλί: Ἀπὸ εὐγνωμοσύνη!

* * *

Περνοῦσαν οἱ μέρες. Ἡ Νίνα, ἅμα σχόλαζε, ἔπεφτε ἀμέσως 'ς τὴ μελέτη, γιὰ νὰ τῆς μείνῃ ὕστερα καιρὸς νὰ παίξῃ μὲ τὴ Μαρία. Ὄχι μὲ τὴν κούκλα της. Δὲν ἐτολμοῦσε πιὰ νὰ τὴ λέῃ ἔτσι, γιατὶ ἡ μικρούλα τρόμαζε αὐτὸ τὸν τίτλο.

— Ἕν εἶμαι κούκλα, ἔλεγε· ἐγὼ θέλω δική μου κούκλα, κολιτσάκι εἶμαι.

Κι' ἦταν ἀλήθεια πολὺ καλὸ κοριτσάκι. Ἡ κυρία Κλειώ, ἐνθουσιασμένη μαζί της.

— Ἔχει νόημα, ἔλεγε 'ς τὸν ἄντρα της, καὶ προθυμία. Θὰ τὴν ἔχω βοήθεια γρηγορώτερα ἀπ' ὅσο φανταζόμουνα.

— Κι' ἐγὼ θὰ τὴν κάνω κούκλα, μ' ἀργότερα ἀπὸ ὅσο φανταζόμουνα, ἔλεγε κι' ἡ Νίνα.

— Ἄμ δέ; τὴν πείραζε τότε ἡ Φώφω· οἱ ζωντανὲς κούκλες δὲν εἶναι τόσο καλόβολες, σὰν τὶς πορσελένιες καὶ τὶς κέρινες.

— Εἶναι ὅμως πιὸ εὐεργετικὲς 'ς τὶς μαμμάδες τους, εἶπε ἡ Νίνα ποὺ θυμήθηκε κάτι.

Καὶ γιὰ ν' ἀποφύγῃ κάθε ἐξήγηση, ἐπρόσθεσε.

— Ἔπειτα κι' ἡ Μαρία καλόβολη εἶναι· ὅ,τι παιγνίδι θέλω, παίζω μαζί της. Ὅ,τι τῆς πῶ, τὸ κάνει. Μόνο τὴν κούκλα δὲν ἔννοεῖ νὰ παίζῃ. Τρομάζει σὰν τῆς πῶ νὰ κάθεται ἀκίνητη, ἅμα θέλω, μὰ θὰ τὸ συνηθίσῃ κι' αὐτό.

— Λὲς λοιπὸν νὰ τὸ καταφέρῃς; Ἐμένα, τί νὰ σοῦ πῶ! μοῦ φαίνεται σὰ δύσκολο τὸ παιγνίδι ποὺ ἐπιχειρεῖς, εἶπε ἡ Φώφω.

— Θὰ δοκιμάσω ἀκόμα, ἀποκρίθηκε ἡ Νίνα, κι' ἐλπίζω.

Θὰ τὸ καταφέρῃ ἄρα γε;

Ε. Α.

ΤΟ ΜΟΥΛΑΡΙ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

[«Γράμματα από το Μύλο μου»
του Alphonse Daudet]

Στον τόπο μας,—στην Προβηγκία,—δεκαπέντε μίλλια όλόγυρ' από το Μύλο μου, όταν θέλουνε νά ποΰνε γιά κάποιονε πώς κρατάει πίκα μέσα του, πώς εΐν' ἐκδικητικός, «Νά φυλάγεσαι, ποΰ λέγουν, ἀπ' αὐτόν τόν ἄνθρωπο· εἶναι σάν τό μουλάρι τοΰ Πάπα, ποΰ ἐφτά χρόνια τή φύλαξε τήν κλωτσιά του».

Ἀπ' ὅλες τίς ὥμορφες παροιμίες καί τά ρητά, ποΰ οἱ χωριάτες τῆς Προβηγκίας στολίζουνε, σάν μέ χρυσόνεμα, τήν ὁμιλία τους, δέν ξέρω ἄλλο λόγο πιό χαριτωμένο καί πιό περίεργο. Καί πολύν καιρό, παιδεύτηκα γιά νάβρω ἀπό ποΰ μποροΰσε νά βγῆκε αὐτή ἡ παροιμία, ποιό νάταν τάχα αὐτό τό μουλάρι τοΰ Πάπα καί τί κλωτσιά νάταν αὐτή, ποΰ ἐφτά χρόνια τήν ἐφύλαξε!

Κανείς δέν μποροΰσε νά μοΰ τό ξηγήση. Οὔτε αὐτός ὁ Φρανσές ὁ Μάμαης, ὁ γέρω-τραγουδιστής μου μέ τό πίφερο, ποΰ ξέρει ὡς τόσο ἀπ' ἔξω κι' ἀνακατωτά ὅλο τό παραμυθολόγι τῆς Προβηγκίας. Φαντάζεται μόνο, σάν ἐμένα, πώς θάναι παλιά ἱστορία, ἀπό τόν καιρό ποΰ οἱ Πάπηδες μένανε στό Ἀβίγνον (*), μακι' αὐτός ἀκουστά μόνο τήν παροιμία εἶχε.

— Νά σᾶς πῶ ποΰ θά τό βρῆτε, αὐτό ποΰ γυρεύετε; μοΰ λέει μιά μέρα. Στή «Βιβλιοθήκη τῶν Τζιτζικιῶν».

Μοΰ καλοφάνηκε ἡ ἰδέα του. Ἡ «Βιβλιοθήκη τῶν Τζιτζικιῶν» ἦταν στήν πόρτα μου καί χωρίς νά χάσω καιρό, πῆγα καί κλείστηκα γιά ὀχτώ μέρες.

Τί περίφημη Βιβλιοθήκη, θαυμάσια πλουτισμένη, ἀνοιχτή μέρα-νύχτα στούς κοιτητάς!.. Ἔχει γιά νά σᾶς ὑπηρετοΰν κάτι χαριτωμένους μικροΰς Βιβλιοθηκαρίους πού, παίζωντας τά κύμβαλα, σᾶς τραγουδοΰν ὁλημερίς. Πέρασα κεῖ χάμω ἡμέρες ἐξαίσιες καί ὕστερα ἀπό μιᾶς ἑβδομάδας μελέτη,—ξάπλωμα μέ τή ράχη στή λιακάδα,—βρῆκα στό τέλος ὅ,τι γύρευα: τήν ἱστορία τοΰ μουλαριοΰ καί τῆς ξακουστῆς κλωτσιᾶς, ποΰ τήν εἶχε φυλαγμένη ἑφτά χρόνια.

Ἡ ἱστορία εἶναι ἁπλοΰκή, μά ὥμορφη· καί θά βάλω τά δυνατά μου νά σᾶς τήν πῶ, ὅπως τήν διάβασα χθές τό πρωί σ' ἕνα παλιό χειρόγραφο, ποΰ εἶχε τό χρῶμα τοΰ καιροΰ, ποΰ μύριζε ξερή λεβάντα καί ποΰ εἶχε; γιά εὑρετήρια κάτι λεπτότατες, μακριές κλωστές Ἀράχνης...

* * *

Ὅποιος δέν εἶδε τό Ἀβινιόν τόν καιρό ποΰ μένανε κεῖ οἱ Πάπηδες, δέν εἶδε τίποτα στόν κόσμο! Γιά κέφι, γιά ζωή, γιά κίνηση καί γιορτές, καμμιά πολιτεία δέν μποροΰσε νά τῆς παραβγῆ.

Ἀπό τό πρωί ὡς τό βράδυ λιτανεΐες καί πανηγύρια. Οἱ δρόμοι στρωμένοι μέ λουλούδια, στολισμένοι μέ γιρλάντες. Ἀπό τόν ποταμό ἔφθαναν, μέσα σέ σημαιοστόλιστες γαλέρες, οἱ καρδινάλιοι, ντυμένοι στά κόκκινα, μέ τά λάβαρα μπροστά. Στίς πλατεΐες, ἀπό 'δῶ οἱ στρατιῶτες τοΰ Πάπα τραγουδοΰσαν λατινικά, παρακάτω οἱ καλόγεροι ποΰ ζητοΰσαν ἐλεημοσύνες, κτυποΰσαν τά ξυλένια τους κρόταλα. Ἔπειτα, ἀπό τή σοφίτα ὡς τό ὑπόγειο, στά σπίτια ποΰ σάν μελίσσια γύρω ἀπό τήν κυψέλη, στριμώχνουνταν ὁλόγυρα στό Παπικό Παλάτι, ἀκουγότανε τό τίκ-τάκ τῶν ἀργαλειῶν ποΰ ἔφτιαναν νταντέλλες, τό σύρε κι' ἔλα τῆς σαΐτας ποΰ ὕφαινε τά χρυσά φελόνια, τό τσούκου-τσοΰκ τῶν σφυριῶν ποΰ δούλευαν τα χρυσά μπρίκια γιά τή λειτουργία, τά ἁρμόνια ποΰ κουρδίζανε τά ὄργανα, τά ψαλσίματα τῶν κεντητρῶν καί τί δέ θέλεις ἄλλο! Καί ἀπάνω σ' ὅλα αὐτά, ἁπλώνουνταν ὁ ἦχος τῆς καμπάνας, καί πάντα ἀπ' ἐκεῖ κάτω, κατά τό γεφύρι, ἔφτανε τό βογκητό τῶν ταμπούρλων. Γιατί στόν τόπο μας, ὅταν ὁ κοσμάκης εἶναι εὐχαριστημένος, χορεύει, ὅλο χορεύει. Καί καθώς οἱ δρόμοι μές στήν πολιτεία ἦταν στενοί ἐκεῖνον τόν καιρό καί δέ χωροΰσαν τόσες φαραντόλλες, τά πίφερα καί τά ταμπούρλα πήγαιναν καί στέκουνταν ἀπάνω στό γεφύρι τοΰ Ἀβινιόν καί κεῖ, στοΰ Ροδανοΰ τό λόδροσο ἀγεράκι, χορεύαν νύχτα-μέρα, χορεύαν ὁλοένα. (*)

Τί εὐτυχισμένοι καιροί! Τί καλότυχη χώρα! Γιά πέστε καί σεΐς: Κοντάρια στρατιωτῶν ποΰ δέν τρυποΰσανε· φυλακές ποΰ, ἀντί γιά φυλακισμένους, βάζανε τό κρασί γιά νάναι στή δροσιά! Ὄξω φτώχεια, ξξω πόλεμος. Νά ἡ ζωή τους. Ἔτσι ξέρανε νά κυβεονοΰν τό λαό τους οἱ Πάπηδες τῆς Προβηγκίας. Γι' αὐτό κι' ὁ λαός τους τόσο τούς ἀγαποΰσε καί τούς ἀποθυμοΰσε σάν ἔφυγαν.

* * *

Ἀνάμεσα σ' ὅλους, ἕνας ἦταν ποΰ ξεχώριζε: ἕνας γεροντάχος ποΰ τόν λέγανε Βονιφάτιο. Ἀ! τί δάκρυα χύθηκαν στό Ἀβινιόν, ὅταν πέθανε! Αὐτός ἦταν Πάπας, Πρίγκιπας ἀληθινός. Καί τόσο εὐγενικός, τόσο καταδεχτικός. Σοΰ χαμογελοΰσε τόσο γλυκά πάνω ἀπό τό μουλάρι του. Κι' ὅταν περνοΰσες ἀπό κοντά του, εἴτε ὁ πιό φτωχός τοΰ Ἀβινιόν δουλευτής ἤσουνα, εἴτε ὁ μεγάλος δικαστής, σοΰ ἔδινε τήν εὐλογία του τόσο εὐγενικά! Ἀληθινός Πάπας τοΰ Ὑδετό, τοΰ τόπου τῆς εὐτυχίας, μά καί τῆς Προβηγκίας, μ' ἕνα χαμόγελο λεπτό στό στόμα καί μ' ἕνα κλαδάκι μαντζουράνας στό σκοΰφο του.

Τό μοναδικό καπρίτσιο, ἡ μόνη ἀγάπη ποΰ εἶχε ὁ καλός Ἄρχοντας, ἦταν τό ἀμπέλι του, ἕνα μικροΰτσικό ἀμπελάκι ποΰ μονάχος του τό φύτεψε, τρία μίλλια μακριά ἀπό τό Ἀβινιόν, ἀνάμεσα στίς μυρτιές τοΰ Σατώ-Νέφ.

Κάθε Κυριακή, ὕστερ' ἀπό τόν Ἑσπερινό, ὁ ἄξιος Ἄρχοντας πήγαινε νά τοΰ κάμῃ τή λάτρα του. Κι' ὅταν ἔφτανε κεῖ ψηλά, στόν καλό τόν ἥλιο, μέ τό μουλάρι του στό πλάγι καί τούς καρδιναλίους του ὁλόγυρα, ξαπλωμένους στά ριζόδεντρα, ἄνοιγε ἕνα μπουκαλάκι μέ κρασάκι τοΰ ἀμπελιοΰ του,—αὐτό τό ὥμορφο κρασί, τό κόκκινο σάν τό ρουμπίνι, ποΰ γέγηκε ξακουστό ἀπό τότες μέ τήν ὀνομασία «Σατώ-Νέφ τοΰ Πάπα»,—καί τό δοκίμαζε μέ μικρές-μικρές γουλτές, κοιτάζωντας τάμπέλι του μέ μάτι τρυφερό.

Κι' ὅταν τέλειωνε τό μπουκαλάκι κι' ἔκεφτε πιά ἡ μέρα, γύριζε χαρωπός στήν πολιτεία, καί πίσω του ὅλη ἡ Ἁγία ἀκολουθία. Μά σάν περνοΰσε τό γεφύρι τοΰ Ἀβινιόν, ἀνάμεσα στά ταμπούρλα καί στίς φαραντόλες, τό μουλάρι ποΰ τρελλαίνοναν γιά μουσική, ἔπαιρνε ἕνα βῆμα πηδηχτό λίκο καί ὁ ἴδιος ὁ Πάπας κρατοΰσε τό ρυθμό τοΰ χοροΰ κουνώντας τό σκουφάκι του.

Σκανδαλίζουνταν οἱ καρδινάλιοι, μά εὐχαριστιόταν ὁ κοσμάκης κι' ἄλλο πιά δέν ἄκουγες ἀπό παντοΰ: «Ἀ! τί καλός Πάπας! τί ἄξιος ἄρχοντας!»

* * *

Ὕστερ' ἀπό τό ἀμπέλι τοΰ Σατώ-Νέφ, τίποτα δέν ἀγαποΰσε στόν κόσμο ὁ Πάπας σάν τό μουλάρι του. Ἔκανε γι' αὐτό σάν τρελλός. Κάθε βράδυ, πρίν πλαγιάσῃ, πήγαινε νά ἰδῇ ὁ ἴδιος ἄν ὁ σταῦλος του εἶναι καλά κλεισμένος, ἄν δέν τοΰ λείπῃ τίποτα στό παχνί του. Δέ σηκωνόταν ποτές ἀπ' τό τραπέζι, ἄν δέν ἔφτιαναν μπροστά του μιά μεγάλη κοΰπα κρασί ζεστό, ἀλά Γαλλικά, μέ πολλή ζάχαρη καί μυρωδικά· κι' ἀφοΰ τώφτιαναν, τήν ἔπαιρνε τήν κοΰπα καί μοναχός του τήν πήγαινε στό μουλάρι του, καί ἄς μουρμουρίζαν ὅσο θέλανε οἱ καρδινάλιοι. Χαμογελοΰσε μ' ἕνα τέτοιο τρόπο μές στά δόντια του...

Μά καί τό ζῶο ἄξιζε τόν κόπο. Ἦταν μιά μούλα ὥμορφη, μαύρη μέ βοΰλες κόκκινες, μέ σταθερό πόδι, γυαλιστερή τρίχα, πλατειά γεμάτη ράχη, καί σήκωνε περήφανα ψηλά ἕνα χαριτωμένο κεφαλάκι, ὅλο στολισμένο μέ φουντίτσες, κορδελλίτσες κι' ἀσημένια κουδουνάκια.

(Ἕπεται συνέχεια) Σ. ΜΑΥΡΙΔΗΣ

(*) Ἀπό τό 1309 ὡς τό 1377, ἡ πόλις Ἀβινιόν ἦταν ἡ καθέδρα τῆς Παπωσύνης. Τό 1348, ὁ πάπας Κλήμης Δ' τήν ἀγόρασε ἀπό τόν Οἶκο τῆς Προβηγγίας κι' ἡ πόλις ἔμεινε ἀτή Ρωμαϊκή Ἐκκλησία ὡς τό 1791, ὅταν ἐνώθηκε μέ τή Γαλλία. —Σ. τ. Μ.

(*) Ὁ συγγραφεύς θυμᾶται καί θυμίζει 'δῶ τό περίφημο παλιό τραγούδι:

Sur le pont d' Avignon
On y danse, on y danse....

Σ. τ. Μ.

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπό ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'. (Συνέχεια)

Ἦταν καιρός. Ἡ λάβα ἔφθασε σέ λίγο ὡς τό ἐξόγκωμα ἐκεῖνο μέ τό φράκτη. Ἐκεῖ ὁ χείμαρρος ἐφούσκωσε, σάν τό ποτάμι ὕστερ' ἀπό βροχή, καί ἀπό λίγο νά ὑπερπηδήσῃ τό μόνο πρόσκομμα ποΰ θά τόν ἐμπόδιζε νά πλημμυρήσῃ ὅλο τό Φάρ-Οὐέστ. Ἀλλά ὁ φράκτης κατώρθωσε νά τόν ἀναχαιτίσῃ καί, ὕστερ' ἀπό μιά στιγμή δισταγμοΰ, ποΰ ἦταν τρομερή, οἱ λάβες χύθηκαν στή λίμνη Γράντ ἀπό ὕψος εἴκοσι ποδιών.

Οἱ ἄποικοι, λαχανιασμένοι ἀπό τήν κούραση καί τήν ἀγωνία, χωρίς κίνημα, χωρίς λέξη, παρακολουθοΰσαν τώρα τήν παλή τῶν δύο στοιχείων.

*

Τί θέαμα αὐτός ὁ πόλεμος νεροΰ καί φωτιᾶς! (*) Ποιά πέννα θά μποροΰσε νά τόν περιγράψῃ, ποιός χρωστήρας θά μποροΰσε νά τόν ζωγραφίσῃ! Σκηνή ὑπέροχη καί φρικτή! Τό νερό ἐξατμίζουνταν μέ σφυρίγματα στήν ἐπαφή τῆς ἀναβραστῆς λάβας. Οἱ ἀτμοί τινάζουνταν ψηλά καί στριφογύριζαν, σά νά εἶχαν ἀνοίξει ἄξαφνα οἱ δικλεΐδες μιᾶς τεράστιας ἀτμομηχανῆς. Ἀλλά ὅσο μεγάλος κι' ἄν ἦταν ὁ ὄγκος τοΰ νεροΰ ποΰ εἶχε ἡ λίμνη, στιγά-στιγά θά τελείωνε, γιατί αὐτός δέν ἀνανεώνουνταν· ἐνῷ ἀπεναντίας ὁ χείμαρρος, τρεφόμενος ἀπό πηγή ἀνεξάντλητη, κυλοΰσε νέα ὁλόενα κύματα ἀπό μέταλλα ἀναλυτά.

Οἱ πρῶτες λάβες ποΰ ἔπεσαν στή λίμνη, στερεοποιήθηκαν ἀμέσως κι' ἐσχημάτισαν ἕνα σῶμα ποΰ ἔπλεε στήν ἐπιφάνεια. Ἀπάνω 'ς αὐτές χύθηκαν ἄλλες λάβες ποΰ ἐπέτρωναν ἐπίσης, ἀλλά τό σῶμα ἐβάραινε καί βυθίζουνταν. Ἔτσι σχηματίσθηκε σάν ἕνας μῶλος, χωρίς νά ξεχειλίσῃ ἡ λίμνη, γιατί τά νερά της ὁλόενα ἐξατμίζουνταν. Τά σφυρίγματά τους ἔσχιζαν τόν ἀέρα δυνατά κι οἱ ἀτμοί, ἀφοΰ ἀνέβαιναν ψηλά, ξανάπεφταν σά βροχή στή θάλασσα. Ἐκεῖ ποΰ ἁπλώνουνταν ἄλλοτε τά ἥσυχα νερά τῆς λίμνης, ἔβλεπες τώρα ἕνα σωρό βράχους νά καπνίζουν, σά νά εἶχαν ἀναδυθεῖ ἀπό τόν πυθμένα της σκόπελοι. Γιατί οἱ πετρωμένες λάβες σωρεΰονταν τώρα ἀπανωτές κι' ὁ μῶλος ὁλόενα ὑψώνουνταν... Ἄς φανταστοΰμε μιά στιγμή, πώς τά νερά τῆς λίμνης ἀναστατώνουνται ἀπό ἕνα ἀνεμοστρόβιλο καί παγώνουν ἀμέσως ἀπό ἕνα ψύχος εἴκοσι βαθμῶν κάτω ἀπ' τό μηδέν. Μιά τέτοια ὄψη παρουσίαζε ἡ λίμνη, τρεῖς ὧρες ἀπό τήν εἰσβολή τοΰ χειμάρρου.

Ἡ φωτιά θά νικοΰσε τό νερό!

Ὡςτόσο ἦταν εὐτύχημα γιά τούς ἀποίκους ποΰ οἱ λάβες χύθηκαν στή λίμνη Γράντ. Εἶχαν μπροστά τους λίγες ἡμέρες ἀνακωχῆς. Τό ροπέδιο τῆς Τερψιθέας, τό Γρανίτινο Παλάτι καί τό ναυπηγεῖο ἦταν γιά τήν ὥρα προφυλαγμένα. Αὐτές τίς λίγες ἡμέρες ἔπρεπε νά τίς χρησιμοποιήσουν, γιά νά ἀποτελειώσουν τό σκάφος τοΰ καραβιοΰ καί νά τό καλαφατίσουν. Ἔπειτα θά τό ἔρριχναν στή θάλασσα καί θά ἀμπαίναν μέσα, γιά κάθε ἐνδεχόμενο. Στήν ἀνάγκη, μποροΰσαν νά τό ἁρματώσουν καί καθελκυσμένο. Γιατί μέ τό φόβο τῆς ἀνατινάξεως ποΰ ἀπειλοΰσε νά καταστρέψῃ ὅλο τό νησί, δέν εἶχαν πιά καμμιά ἀσφάλεια στήν ξηρά.

Τίς ἀκόλουθες λοιπόν ἕξη μέρες, ἀπό 25 ὡς 30 Ἰανουαρίου, οἱ ἄποικοι ἔκαμαν στό ναυπηγεῖο τόση δουλειά, ὅση θά καναν εἴκοσι ἐργάτες. Μόλις ξεκουράζουνταν, ξανάρχιζαν. Μέ τή λάμψη τῶν φλογῶν ποΰ ἔβγαιναν ἀπό τόν κρατῆρα, μποροΰσαν νά ἐργάζουνται καί τή νύκτα. Τό χύσιμο τῆς λάβας ἐξακολουθοΰσε, ἀλλά τώρα μέ λιγώτερη ὁρμή. Εὐτύχημα καί τοΰτο, γιατί ἡ λίμνη Γράντ εἶχε γεμίσει σχεδόν ὅλη κι' ἄν' καινούργιες λάβες ἔπεφταν στήν ἐπιφάνεια τῶν παλῃῶν, θά ξεχύνουνταν ἀπό κεῖ στήν Τερψιθέα.

Ἀλλ' ἄν ἀπ' αὐτή τή μεριά τό νησί ἦταν κάπως προφυλαγμένο, δέν συνέβαινε τό ἴδιο καί στήν ἄλλη, τή δυτική.

Γιατί ὁ δεύτερος χείμαρρος τῆς λάβας, ποΰ ἀκολουθοΰσε τήν πλατειά κοιλάδα τοΰ Καταρράχτη, δέν εὕρισκε ἐμπόδιο πουθενά. Τό ἀναμμένο ὑγρό εἶχε πλημμυρήσει λοιπόν τό δάσος τοΰ Φάρ-Οὐέστ. Τήν ἐποχή ἐκείνη τά δένδρα ἦταν φρυγμένα ἀπό τίς μεγάλες ζέστες καί τό δάσος ὅλο πῆρε φωτιά, ὄχι μόνο ἀπό τίς βάσεις τῶν κορμῶν, ἀλλά κι' ἀπό τούς ἀψηλούς κλώνους ποΰ ἦταν ἑνωμένοι μεταξύ τους· κι' αὐτό βοηθοΰσε πολύ τό ξάπλωμα τῆς πυρκαϊᾶς. Ἔτσι ἕνας ἄλλος πύρινος χείμαρρος, στίς κορυφές τῶν δένδρων, ἔτρεχε κι' ἀπλώνουνταν γρηγορώτερ' ἀπό τό χείμαρρο τῆς λάβας στίς ρίζες τους.

Τότε ὅλα τά ζῶα, τετράποδα καί δίποδα, μικρά καί μεγάλα, ἔφυγαν κατατρομαγμένα ἀπό τό ἀναμμένο δάσος καί ζήτησαν καταφύγιο πρός τό μέρος τῆς Εὐχαριστίας, στό βάλτο τῶν Ταδόρνω κι' ἐκεῖθε ἀπό τό δρόμο ποΰ ὡδηγοΰσε στό Πόρτο-Μπαλλόνι. Οἱ ἄποικοι, βυθισμένοι στήν ἐργασία τους, δέν ἐξυλογίσθηκαν κἄν νά προφυλαχθοΰν ἀπό τά ζῶα αὐτά, ποΰ πολλά,—ὅπως οἱ πάνθηρες καί τά γριογούρουνα,—ἦταν ἐπίφοβα. Ἄλλως τε εἶχαν ἐγκαταλείψει τό Γρανίτινο Παλάτι, δέν θέλησαν νά καταφύγουν στά Καμίνια καί τή νύχτα τήν περνοΰσαν σέ μιά σκηνή στημένη κοντά στό στόμιο τῆς Εὐχαριστίας.

Καθεμέρα ὁ Κύρος Σμίθ κι' ὁ Γεδεών Σπίλετ ἀνέβαιναν στό ρόπεδιο τῆς Τερψιθέας. Ὁ Χάρμπερτ τούς συνόδευε καμμιά φορά, ποτέ ὅμως ὁ Πέγκροφ, γιατί αὐτός δέν μποροΰσε νά βλέπῃ ἀπό κεῖ πάνω τίς καταστροφές ποΰ εἶχε πάθει τό ἀγαπημένο του νησί!

Τό θέαμα ἦταν, ἀληθινά, θλιβερό. Ὅλο σχεδόν τό δασωμένο μέρος τοΰ νησιοΰ εἶχε τώρα ξεγυμνωθῆ. Ἕνα μόνο σύμπλεγμα ἀπό πράσινα δένδρα ἔμενε ἀκόμα στήν ἄκρη τῆς χερσονήσου Χερπαντίνας. Ἐδώ κι' ἐκεῖ φαίνουνταν μερικοί κορμοί, κρύστσουρα ἄκλωνα καί μαυρισμένα. Οἰκτρή ἦταν ἡ θέα τῶν δασῶν ποΰ εἶχαν καῆ, ἤ, καλύτερα, τῶν τόπων ὅπου ἦταν πρῶτα τά δάση. Γιατί ἡ λάβα τούς εἶχε πλημμυρήσει. Κι' ἐκεῖ ποΰ δέν ἔβλεπες ἄλλοτε παρά μιά ἀπέραντη θαυμαστή πρασινάδα, τό ἔδαφος παρουσίαζε τώρα μιά ἀπέραντη ἄγρια λιθιά, ἀπό ἠφαιστειακές ὕλες πετρωμένες. Ὁ Καταρράκτης καί ἡ Εὐχαριστία δέν ἔχυναν πιά στή θάλασσα οὔτε μιά σταγόνα νερό κι' οἱ ἄποικοι δέν θάχαν μέ τί νά σβΰσουν τή δίψα τους, ἄν ἡ λίμνη Γράντ ξηραίνουνταν ὁλωσδιόλου. Εὐτυχῶς ποΰ ἡ μεσημβρινή της ἄκρη διατηροΰνταν ἀκόμα κι' ἐσχημάτιζε σάν ἕνα βάλτο. Ὁ βάλτος αὐτός ἦταν τώρα ὅλο κι' ὅλο τό γλυκό νερό ποΰ εἶχε ἡ νῆσος Λίγκολν!

Στά βορειοδυτικά, διαγράφουνταν μέ τραχειές κι' ἀπότομες ράχες, τά ριζοβοΰνια τοΰ Φραγκλίνου, ποΰ ἔμοιαζαν μέ γιγάντιο πόδι ἀρπακτικοΰ πουλιοΰ, βυθισμένο στό ἔδαφος. Τί φοβερό καί τί θλιβερό θέαμα γιά τούς ἀποίκους!

[Ἕπεται συνέχεια.]

(*) Ἰδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 157.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΚΙΤΣΟ

Τὸ πρωϊνὸ δροσερὸ ἀεράκι τοῦ βουνοῦ ἀργοσαλεύει τὰ πυκνὰ δενδράκια τοῦ μικροῦ δάσους καὶ τρίζει στὰ κλαρία τους μὲ ἦχο ρυθμικό.! Πρέπει ἀκούεται τὸ γάργαρο νερὸ ἑνὸς ρυακιοῦ ποὺ τρέχει μὲς στοὺς βράχους καὶ κυλᾶει τὰ πετροδάκια, μ' ἕνα γλυκὸ μουρμούρισμα, ἀπάνω στὴν ὁλόδροση καὶ μυρουδάτη χλόη,ποὺλὲς κι' εἶν' ἕνα ἀτέλειωτο χαλὶ ποὺ ἁπλώνεται στὰ μάτια τοῦ διαβάτη.Πάνου ἀπ' τὸ ρυάκι,τὰ πλατάνια ἀγκαλιάζουν τὰ κλαριά τους κι' ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὰ πλατιά τους φύλλα, ἀκούγουνται τὰ πουλάκια, ποὺ μὲ τοὺς πιὸ μελῳδικοὺς φθόγγους ψάλλουν χαρούμενα τὸ πρωϊνό τους τραγούδι. Γύρω ἐρημιὰ βασιλεύει καὶ μόνο ἀπὸ κάτου ἀπ' τὸ βουνὸ ἀκούγεται τὸ καμπανάκι τοῦ ἐρημοκλησιοῦ, ποὺ σημαίνει κι' αὐτὸ τὸ πρωϊνό του τραγουδάκι, ντίν, ντίν, ντίν, σὰν μιὰ μικρὴ προσευχὴ στὸν Πλάστη, ποὺ ἐφρόντισε ὅλα νὰ τὰ κάνῃ τέλεια.

Ὤ! πόσο εἶναι γλυκὸς κ' ἐνδαρυντικὸς ὁ ἦχος αὐτὸς στὴν ἐρημιὰ τοῦ βουνοῦ!

(*Παρμένο ἀπ' τὴ Φύση*)

Φαληρικὴ Ἄβρα

ΠΩΣ ΕΡΧΕΣΑΙ ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΜΟΥ

Πῶς ἔρχεσαι στὴ μνήμη μου,
ξαγδούλι μου ἀδερφάκι,
ποὺ σὰν πουλὶ ξεψύχησες
πρὶν σὲ χαροῦμε ἀκόμα...
δίχως ματιὰ ποὺ ἀπόγειρες
χρυσὸ τὸ κεφαλάκι
καὶ κάτ' ἀποφτερούγισε
ἀπ' τὸ λευκό σου σῶμα...
Ναί! καὶ τὸ ἀηδονολάλημα
γλυκὸ τὸ στοματάκι
ποὺ τῶχυνε σὰ γάργαρο
νερό, ἔχει πάψει τώρα...
κι' ἔμεινες μονεχὰ στὸ Νοῦ!
δὲ σὲ χαρήκαμε ὥρα!..
Πῶς ἔρχεσαι στὴ μνήμη μου,
ξαγδούλι μου ἀδερφάκι!.

Μεσογειακὴ Ἀκτὴ

ΤΑ ΤΥΧΕΡΑ

Ἡ κουκουβάγια ἔκλαιγε στὸν κῆπο κι' ὁ κεραυνὸς εἶχε ἀρχίσει τρελλὸ παιχνίδι. Τὸ βαρὺ σκοτάδι εἶχε δώσει μιὰ φοβισμένη ὄψη στὰ σπιτάκια τοῦ χωριοῦ καὶ τὰ ἐλάτια φαίνουνταν σὰν καμπουριασμένα ἀπ' τὴ μανία τοῦ βορειᾶ.

Σ' ἓν ἀπ' αὐτὰ τὰ χωριατόσπιτα, εἶχε ἀνέψῳ ἡ κουβέντα καὶ δὲν ἀκούγες τίποτ' ἄλλο, παρὰ γιὰ τὴν τύχη τοῦ ἑνὸς καὶ τἄλλου.

Ὁ ἕνας φώναζε: «Τί τὰ θές, βρὲ ἀδελφέ, ὅσο θέλεις δούλευε κι' ὅσο θέλει ὁ Θεὸς σοῦ δίνει.»

Ὁ ἄλλος πάλι ἴδρωνε νὰ τοὺς πείσῃ πὼς «τὰ καλὰ κόποις κτῶνται», ὅταν ὅλουνῶν τὰ μάτια σταμάτησαν στὰ δυὸ μικρότερα παιδιὰ τοῦ σπιτιοῦ,ποὺ παΐλντιζαν τρέχοντας τριγύρω στὸν ἀργαλιὸ τῆς μάνας τους.

Ὅλοι λοιπόν, εἴτε τῆς τύχης εἰδωλολάτρες, εἴτε ἀπὸ κείνους ποὺ στηρίζουνται στὸ σπαθί τους μόνο, συμφώνησαν νὰ λύσουν τὴν διαφορά τους ἀπάνω στὰ δυὸ παιδιά.

Συμφώνησαν ν' ἀφήσουν τὸ ἕνα κι' τ' ἄλλο νὰ κάνουν ὅ,τι θέλουν καὶ νὰ ἰδοῦν τὸ ἀποτέλεσμα ἔπειτ' ἀπὸ καιρό.

Ἔκλεισαν τὴ συμφωνία κι' ἑτοιμάζουνταν νὰ σκορπίσουν, μὲ τὴν ἰδέα τοῦ καθένας, ὅταν κάτι ἀπρόοπτο δὲν τοὺς ἄφισε νὰ χωρισθοῦν.

Τράνταγμα μέχρι ξεδεμελιώματος, λάμψη στραβωτικὴ τοὺς κράτησε ἀναλσθητοὺς κάμποση ὥρα.

Ὅταν σηνῆλθαν, νάμιζαν πὼς πέρασαν χρόνια σ'αὐτὴ τὴν κατάσταση,χωρὶς νὰ νοιώσουν ἀμέσως τὴν λύση ποὺ εἶχε πάρει ἡ διαφορά τους.

Μὲ λίγα λεπτά,ἡ νοικοκυρὰ τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ συνῆλθε τελευταία, ηὗρε τὰ δυὸ μικρὰ της παιδιὰ ξαπλωμένα ἑνάμιση μέτρο μακρυὰ τὸ ἕνα ἀπ' τἄλλο. Τὰ νόμισε στὴν ἀρχὴ λιποθυμισμένα, μὰ σὲ λίγο οἱ σπαραχτικές της φωνὲς ἐσήμαναν τὴν τύχη τοῦ ἑνὸς μαζὶ μὲ τὴν νίκη τῶν προλῃπτικῶν.

Ὁ κεραυνὸς εἶχε παίξει καλὰ τὸ ρόλο του...

Κυανόλευκο Ἀδβαρο

ΤΟ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟ

Καθισμένος σ' ἕν ἀνοιχτὸ μέρος, μακρυὰ ἀπ' τὴ πολυθόρυβη ζωὴ τῆς πόλης κι' ἀπ' τὶς βαπανιστικὲς σκέψεις, ἀπελάμβανα τὸ ὑπέρλαμπρο θέαμα τῆς δύσης τοῦ ἥλιου, ποὺ ὁ δημιουργὸς καὶ ζωγράφος τῆς φύσης ἐφρόντισε νὰ τὴν χρωματίσῃ μὲ τὰ πιὸ γλυκὰ χρώματα. Ὁ ζωηφόρος δίσκος σιγὰ σιγὰ ἄρχισε νὰ ἐξαφανίζεται καὶ τὸ φοβερὸ σκοτάδι γ' ἁπλώνεται στὴ γῆ. Ἐσουρούσανε. Τὰ ἀστέρια τῶνα μὲ τ'ἄλλο ἔκαναν τὴν ἐμφάνισή τους στὸ μισοσκότεινο οὐρανό, ὕστερα ἀπ' τὴν ταχυκὴ τους καθημερινὴ ἐξαφάνισῃ.

Μιὰ ὁμάδα ἀπὸ παιδιὰ ἐρχόταν νε πρὸς τὸ μέρος μου. Φαινόνταν ὅλα χαρούμενα. Τὸ μεγαλήτερο ἀπ'αὐτὰ κρατοῦσε μὲ μεγάλη προφύλαξῃ ἕνα χάρτινο ἀεροστατο, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ταξιδέψῃ στὸν ἀέρα, γιὰ λίγῃ ὅμως ὥρα, ὄχι μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ὑδρογόνου ἀλλὰ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ καπνοῦ.

Ἀπάνω σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα, κρατῶντας το, στάθηκε τὸ παιδὶ ποὺ τῶφτιασε, μὲ τὴ βοήθεια μεριῶν ἄλλων—ὄχι γιατὶ ἠθέλεψαν τὴ δόξα τῶν ἀδελφῶν Μογγολφιέρων ποὺ οὔτε τοὺς ἄκουσαν ποτέ τους, ἀλλὰ γιατὶ δὲν εἶχαν ἄλλη δουλειὰ νὰ κάμουν, ἀφοῦ στὸ σχολειὸ δὲν πηγαίναγε. Ἔκαμαν ὅλες τὶς προετοιμασίες γιὰ τὴν ἀπογείωσῃ καὶ, ἄμα γιόμισε τὸ ἀερόστατο καπνό,τοῦφτιασαν ἐλεύθερο.

Στὴν ἀρχὴ ἀνέβαινε ὁμαλά· ἀλλὰ σὲ λίγο ἄρχισε νὰ φυσᾷῃ δυνατὸς ἀέρας καὶ κεῖνο νὰ γέρνῃ πότε ἀπ' τὴ μιὰ μεριὰ καὶ πότε ἀπ' τὴν ἄλλῃ, ὡς ὅτου ἡ φωτιὰ μεταδόθηκεστὸ χάρτινο περίβλημα καὶ τότε πιὰ ἄρχισε νὰ καίγεται καὶ νὰ κατεβαίνῃ. Σὲ λίγο τὸ ἀερόστατο καταστράφηκε καὶ τὰ παιδιὰ ποὺ εἶδαν τοὺς κόπους τωγ νὰ πᾶνε χαμένοι, ἔφυγαν ἀπογοητευμένα καὶ λυπημένα,μὲ τὴ σκέψῃ ἴσως νὰβροῦνε καμμιὰ ἄλλῃ ἀσχολία ὠφελιμώτερῃ γιατὴν ἡλικία των. Σηκώθηκα κ' ἐγὼ καὶ ἔφυγα.

Φλάμπουρο τῆς Δευτεριᾶς

Η ΘΛΙΨΗ ΜΟΥ

Στὴ μνήμῃ τοῦ φίλου μου Ἀγαμ. Χαρίτωνος.

Σ' ἀγάπησα, σ' ἐλάτρεψα σᾶν νᾶσουν ἀδερφός μου καὶ στὴν καρδιά μου ρίζωσες βαθειά, πολὺ βαθειά.
Καὶ ξέχαγα τὶς ὠμορφιές, αὐτοῦ τοῦ ψεύτη κόσμου, διαβάζοντας τὰ γράμματα, ποὺ μοῦστελνες συχνά.

Σ' ἀγάπησα... καὶ τὴ χαρά, ποὺ ἔγοιωθα στὰ στήθη, ἡ μαχαιριά, ποὺ σοῦδωσεν ὁ χάρος στὴν καρδιά, τὴν ἄλλαξε καὶ θλιβερὸ τραγοῦδι τώρα ἐχύθη κι' ἀντιβοῦ πάντοτεινὰ στὰ στήθη μου πικρά.

Σ' ἀγάτησα καὶ πάντοτε γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ ποθοῦσα, Νὰ σμίξουμε τὰ χέρια μας κι' οἱ δυὸ σφιχτὰ-σφιχτά· Ὄνειρο πάντα σ' ἔβλεπα, μὰ στὴ στιγμὴ ξυπνοῦσα καὶ χάνοὐσαν ἀπότομα μέσα σὲ σκοτεινιά.

Θλιμμένη Ψυχή

ΕΡΕΙΠΙΟ

Κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀσημένια λεύκα, κάθουμαι καὶ παρατηρῶ. Γύρω μου βασιλεύει σιγή.

Τὸ βλέμμα μου, λίγο μακριά, βλέπει ἕνα κτίριο ἄψυχο, ἐρειπωμένο, ποὺ κάποτε ἐκτίσθη μ' ὄνειρα κι' ἐλπίδες προόδου· ἐνῷ τώρα ;... Στὶς σκοτεινὲς γωνιὲς ἡ ἀράχνη πλέκει τὸν ἱστό της, καὶ στοὺς πυκνοὺς θάμνους καὶ στὰ χαμόκλαδα, ποὺ τὸ περιτριγυρίζουν, ἔρπει ἡ σαύρα.

Ὦ! πόσα ὄνειρα δὲν ἀρχίζουν μ' ἐλπίδες εὐτυχίας καὶ καταλήγουν σ' ἐρείπια καὶ συντρίμματα!

Μικρὰ Ἡγεμονίς

Ο ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

ὁ ὁποῖος ἐδημοσιεύθη εἰς τὰ τέσσαρα πρῶτα φυλλάδια, ἐτυπώθη καὶ χωριστὰ καὶ πωλεῖται εἰς τὸ Γραφεῖον μας λεπτὰ 50. (Ταχυδρομικῶς, λεπτὰ 55.)

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Σοῦ εἶπα, Τότα, νὰ μὴ βάζῃς τὰ δάκτυλα στὴ μύτη!

—Μὰ τότε, μαμμά, γιατὶ ἔχει τὶς τρύπες;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νόρας

***

Ὁ Γεῶργος φυλλομετρᾷ πυρετώδως ἕνα βιβλίο. Ὁ μικρότερος ἀδελφός του τὸν ρωτᾷ:

—Γεῶργο, τί γυρεύεις ἐκεῖ;

—Μιὰ σημείωσῃ ποὺ εἶχα μέσα στὸ βιβλίο.

—Καὶ δὲν κοιτᾷς στὸν Πίνακα τῶν Περιεχομένων, νὰ βρῇς τὴ σελίδα;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἕλλης

***

— Ξέρεις, Φιφῆ, ἐγὼ τὴ ζωή μου τὴ χρωστῶ 'ς ἕνα σκύλο.

— Μπᾶ; πῶς;

— Νά, ἦταν λυσσασμένος, πέρασε ἀπὸ κοντά μου καί... δὲ μὲ δάγκασε!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μιραμάρ

***

Στὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας.

— Γιὰ νὰ πᾶμε ἀπὸ δῶ στὴ Λάρισσα, τὶ δρόμο θὰ πάρουμε;

— Θὰ πᾶμε πρῶτα στὸ σταθμὸ τοῦ Σιδηροδρόμου.

— Ἔπειτα;

— Θὰ μποῦμε στὸ σιδηρόδρομο.

— Ἔπειτα;

— Τὰ παρακάτω τὰ ξέρει ὁ Ὀδηγός.

Ἐστάλη ὑπὸ Χ. Μ. Χρυσαφίδου

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

Ὁ συνοδεύων τὴν λύσιν μὲ 10 λεπτὰ θὰ λάβῃ ἀπλῶς μέρος εἰς τὴν Κλήρωσιν. Ἐὰν θέλῃ νὰ δημοσιευθῇ καὶ τὸ ὀνομά του εἰς τοὺς Λύσαντας, πρέπει νὰ ἐσωκλείσῃ λεπτὰ 25 εἰς γραμματόσημον.

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Πειραϊκὸ Διαβολάκι.

		ΛΟΣ		
	ΤΑ	ΚΛΕ	ΘΑ	
ΛΩΝ	ΠΙΚ	Ο	ΚΟΣ	ΛΩΝ
	ΣΟ	ΒΟΥ	ΧΙ	
		ΛΗΣ		

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαί, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε Σοφῶν.

β'.) Παγκὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος.

Ἐστάλη ὑπὸ Χ. Μ. Χρυσαφίδου

— Κ' ἄλλο ἔσπασες; Ἔ, μὰ φθάνει πιά! τὸ παράκανες, καϊμένη Μαρία!..

— Μά, κυρία... Τί ἔσπασα;

— Ἐκεῖνο ποὺ σοῦ εἶπα!

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Φιόρο τοῦ Λεβάντε

+ * * * * = Ὀσμή.
* + * * * = Ὀξύ.
* * + * * = Πράκτωρ.
* * * + * * = Εἰδωλολάτρης.
* * * * + * = Ναυτικός.

Οἱ σταυροὶ καθέτως = Ὠκεανός

Λύσεις τοῦ 16ου φύλλου

α'.) Ξενοφῶν,Θουκυδίδης, Ἡρόδοτος.
—β'.) Ὁ λύχνος.
γ'.) USER
SOLE
ELAN
RENE

Θὰ ἐκδοθῇ τὴν 1ην Μαΐου:

ΡΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Φαίδωνος)

"ΠΕΤΡΙΕΣ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ,,

Ἕνα κομψότατο βιβλίο ἀπὸ 256 σελίδες (16 τυπογραφικὰ φύλλα), μὲ τεσσαρα θαυμάσια Ζακυνθινὰ διηγήματα, τερπνότατα: *Πετριὲς στὸν Ἥλιο, Ἀντάρτης, Μανταλένα* καὶ *Τελευταία Προσευχή*.

Τὸ ἐξώφυλλο τοῦ βιβλίου, μὲ μιὰ χαρακτηριστικὴ εἰκονίτσα,—καριστάνει δλίγη Ζακυνθο, τυπωμένο μὲ δύο χρώματα, εἶναι ὅ,τι χαριτωμένο! Καὶ τὸ τύπωμα γενικῶς ἐπιμελημένο, μὲ μεγάλα στοιχεῖα, καινούργια καὶ καθαρότατα.

ΤΙΜΑΤΑΙ ΑΡ. ΠΕΝΤΕ

Διὰ τοὺς συνδρομητὰς ἐλεύθερο ταχυδρομικόν. Ἀλλὰ ὅσοι θὰ τὸ παραγγείλουν μετὰ τὴν 1ην Μαΐου πρέπει νὰ προσθέτουν καὶ τὰ ταχυδρομικά, λεπτὰ 50.

Πᾶσα παραγγελία εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως».

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 28 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 16ην Ἀπριλίου 1919.

Στερεότυπον: Δὲν ἀπαντᾷ εἰς ἐρωτήσεις καὶ ἀπορίας, ποὺ σοβαρὰ βρίσκει καθένας τὴν ἀπάντησιν καὶ τὴν λύσιν στὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ», ἄμα τὸν διαβάσῃ προσεκτικά.

Η ΑΓΡΙΟΠΑΠΙΑ ἔρριψε τὴν ἰδέα νὰ σχηματισθῇ ἕνας Σύλλογος Ἐρασιτεχνῶν, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου, διὰ νὰ κάμνῃ τρεῖς-τέσσαρας παραστάσεις τὸν χρόνον, μ' ἔργα τοῦ ἰδίου, διὰ σκοποὺς φιλανθρωπικοὺς. Ἔτσι τουλάχιστον ἐπρότεινεν ἡ *Ἀγριόπαπια*. Ὁ Σύλλογος ὅμως θὰ ἠμποροῦσε νὰ παίζῃ καὶ ἄλλων συγγραφέων ἔργα,(Ἑλλήνων πάντοτε) νὰ δίδῃ δὲ παραστάσεις καὶ διὰ σκοποὺς ἐθνικούς. Ὁπωσδήποτε, κατ' ἀρχήν, ἡ ἰδέα ἦτο λαμπρά. Καὶ ἀφοῦ ἐπέτυχε τὴν συγκατάθεσιν τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἔγραψα ὅτι θὰ ἠμποροῦσε νὰ πραγματοποιηθῇ, ἂν παρουσιάζοντο κάμμιὰ δεκαριὰ τουλάχιστον ἐρασιτέχναι καὶ ἐρασιτέχνιδες, (πέντε νέοι καὶ ἄλλαι τόσαι νεάνιδες) μὲ ἀρκετὸν θεατρικὸν τάλαντον καὶ μὲ τὴν διάθεσιν νὰ ἐργασθοῦν. Ἄλλοι τε, καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, καὶ εἰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἑλλάδος, τοιοῦτοι Σύλλογοι ὑπάρχουν καὶ εὐδοκιμοῦν. Προσκαλέσαι λοιπὸν ἄτομα καὶ ἄτομα θὰ ἤθελαν νὰ συμμετάσχουν, νὰ μοῦ τὸ δηλώσουν.

Ἀλλὰ πόσες δηλώσεις νομίζετε, ὅτι ἔλαβα ἕως σήμερα; Μόνον μίαν! Καὶ τίνος; Τῆς ἴδιας τῆς *Ἀγριόπαπιας*, ποὺ ἔλαμε καὶ τὴν πρότασιν.

Ἐπειδὴ λοιπὸν οὔτε μία χελιδὼν ποιεῖ ἔαρ, οὔτε μία ἀγριόπαπια Ἐρασιτεχνικὸν Σύλλογον, ἡ λαμπρὰ ἰδέα, δυστυχῶς, πρέπει νὰ ἐγκαταλειφθῇ. Ἐκτὸς κλεινῶν ἂν, ὡς τὸ ἐρχόμενον Σάββατον, λάβω μερικὰς δηλώσεις.

Ναί, ἀλλὰ ἡ πυροτεχνία δὲν εἶναι πάντοτε ἐνεργεία καὶ συχνὰ καθιερώνεται ἀρκετὰς διὰ μίαν ἐλπίδα, καὶ τότε βλέπομεν...

Σχετικῶς; μὲ τὴν πρότασιν τῆς *Ἀγριοπαπιᾶς*, ὁ *Ἀριελ* μοῦ γράφει, ὅτι ἡ παγκοσμιοποίησις τοῦ φαίνεται δύσκολη, ὄχι γιὰ τίποτε ἄλλο, παρὰ γιὰ τὸ ζήτημα τὸ χρηματικόν. Οἱ ἐρασιτέχναι δηλαδὴ θὰ νομίζουν ὅτι θὰ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ κάνουν τὰ ἔξοδα τῶν παραστάσεων αὐτοί.— Μὲ ὄχι! Κανεὶς δὲν θὰ πληρώνῃ τίποτε. Ἀπὸ τὴν εἰσπραξιν τῶν παραστάσεων θὰ βγαίνουν πρῶτα τὰ ἔξοδα (νοῦκι θεάτρου, σκηνικά, ἐνδυμασιῶν κτλ.) καὶ τὸ ὑπόλοιπον, τὸ καθαρόν, θὰ διατεθῇ ὑπὲρ τοῦ φιλανθρωπικοῦ ἢ τοῦ ἐθνικοῦ σκοποῦ. Ὥστε ἀπ' αὐτὸ τὸ μέρος, καμμιὰ δυσκολία.

Υ. Γ.—Αὐτὴν τὴν στιγμὴ, ἀφοῦ ἔγραψα κι' ἔστειλα τ' ἀγωτέρω εἰς τὸ τυπογραφεῖον, ἔλαβα δηλώσεις συμμετοχῆς ἀπὸ τὸν *Κύκνον*, μαθητὴν τῆς δρομικητικῆς τοῦ Ὠδείου καὶ ἀπὸ τὸ *Ἀγέκτητον Λάβαρον*. Ὤ; τώρα λοιπὸν ἔχομεν τρεῖς!Ἔ, ὡς τὸ ἐρχόμενον Σάββατον εἰμπορεῖ νὰ δηλώσουν ἄλλοι ἑπτά, καὶ τότε γίνεται.

Ὁ *Ἥρως τῆς Γραβιᾶς* μοῦ γράφει: «Ἔλεγε κι' ἐγὼ ἀπὸ τοὺς θαυμαστὰς τοῦ ἀγαπητοῦ μας Φαίδωνος, σοῦ στέλλω 5 δραχμὰς γιὰ νὰ μοῦ στείλῃς τὴς *Πετριὲς στὸν Ἥλιο*. Μὲ συγχωρῇ; γιατὶ τόσο ἀργὰ ἐκτελῶ ἕνα καθῆκον, ποὺ μοῦ ἐπιβάλλει ἡ πρὸς σὲ καὶ τὸν ἀγαπητὸν Φαίδωνα ἀγάπη κι' εὐγνωμοσύνη. Ποιέ, σὲ ὅλη μου τὴ ζωή, δὲν θὰ ἐξεφύγω, τί χρεωστῶ στὴ Διάπλασι. Δυστυχῶς, μὲ μεγάλη μου λύπη, εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ μὴ λαβίνω μέρος στὴν κίνησῃ τοῦ περιοδικοῦ καὶ τοῦτο, γιατὶ αἱ φροντίδες τῆς ζωῆς δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρέπουν. Πόσο εὐτυχισμένα ὅμως τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, ποὺ μποροῦν νὰ σοῦ γράφουν, νὰ ξεσπαθώνουν, νὰ λαμβάνουν μέρος σταὺς Διαγωνισμούς, νὰ ντελλιάσσουν Μ. Μ...»

Ἀκοῦτε λοιπὸν πῶς σᾶς μακαρίζουν;

Εὐγενικώτατο τὸ γράμμα σου *Κέφαλε*, Μ' ἀφοῦ ὁ μπαμπᾶς σου δὲν ἐπῆρε χρήματα γιὰ τὴ δημοσίευσῃ τοῦ ἐξόχου ἐκείνου ποιήματός του, ἔπρεπε κι' ἐγὼ νὰ μὴν πάρω γιὰ τὰ φυλλάδια. Γράψε μου συχνότερα. Καὶ νὰ ὑπογράφῃς πάντα μὲ τὸ ἀληθινό σου ὄνομα καὶ μὲ τὸ ψευδώνυμο.

Ὁ *Σβέντζος* κάνει μιὰ ἀπρόσπτη παρατήρησῃ: Πῶς, λέει, μερικοὶ Ἀσκήσεις καθιερώθη νὰ λέγονται Ἀκροστιχίδες, ἐνῶ δὲν εἶναι Ἀκροστιχίδες; Λ.χ: Ποικίλη Ἀκροστιχίς. Διπλὴ Ἀκροστιχίς κτλ. Σ' αὐτὸ ἔχει δίκηο. «Ἀκροστιχὶς» καθαυτὸ δὲν εἶναι παρὰ ὅταν μὲ τὰ ἄκρα τοῦ στίχου,—δηλαδὴ τῆς γραμμῆς,—τῆς ἀράδας, εἴτε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, εἴτε ἀπὸ τὸ τέλος, σχηματίζεται ἓν ὄνομα ἢ μία φράσις. Πχ:

Ἔτος βίο**Σ**
Λίων ΛητΩ
Ἔλος ἢ ΛωΤ
Ναῦς ΜήνΗ
Ἠσαῦ ἔαΡ

Διπλὴ δὲ Ἀκροστιχὶς θὰ ἠμποροῦσε νὰ ὀνομασθῇ μόνον αὐτή:

Αρχ Η
Βάτ Α
Αλο Ι
Νήμ Α
Λαύ Σ

Νναί, ἀλλὰ ἡ πυροτεχνία δὲν εἶναι πάντοτε ἐνεργεία καὶ συχνὰ καθιερώνεται λέξεις ποὺ σημαίνουν ἕνα κρᾶμα ὠφελιμένον, νὰ σημαίνουν καὶ κάτι ἄλλο κατὰ *συνθήκην*. Λοιπὸν ἀφοῦ λέγωμεν: «τράχηλα τῶν ζηνουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὸ τάδε», (καὶ αὐτὸ εἶναι καθαυτὸ Ἀκροστιχὶς) εἰμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν «τὰ δεύτερα ἢ τὰ τρίτα κτλ. γράμματα ἀποτελοῦν τὸ δεῖνα», καὶ αὐτὸ πάλιν νὰ τὸ ὀνομάσωμεν Ἀκροστιχίδα... κατὰ προσέγγισιν ἢ κατὰ συνθήκην. Καὶ ξεύρετε διατί; διότι δὲν ὑπάρχει ἄλλῃ λέξις ποὺ νὰ ἐκφράζῃ τὸ πρᾶγμα καλύτερα, οὔτε εἶνε εὔκολον νὰ πλασθῇ. - Αὐτὸ σᾶς τὸ ἐξήγησα ἐν ἐκτάσει, διότι εἰς τὴν γλῶσσαν τέτοια φαινόμενα εἶναι συχνὰ καὶ δὲν πρέπει νὰπορῇτε, ὅταν τυχὸν τὰ προσέχετε.

Ἕνα παράδειγμα: Λεύκωμα (album) σημαίνει, κυριολεκτικῶς,λευκὸν βιβλίον, ἄγραφον, διὰ νὰ γράφῃ κανεὶς ὅ,τι θέλει. Ἄμα γραφῇ ὅμως, ἄμα γεμίσῃ ὅλον, εἶνε πλέον λεύκωμα; ὄχι βέβαια! *Μαύρωμα* θὰ ὠνομάζετο κυριολεκτικότερα. Καὶ ὅμως Λεύκωμα ἐξακολουθεῖ νὰ ὀνομάζεται.

Καὶ τοῦτο ἀκόμη:

Ὁ Ἀσνὴρ τῆς Ἐλευθερίας διαμαρτύρεται διὰ...τὸν τίτλον μου. "Οχι, «Διάκλασις τῶν Παίδων»,λέγει, ἀλλὰ «τῶν Ἀνθρώπων» ἔπρεπε νὰ λέγωμαι. Καὶ πρῶτον, διότι ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι πιὰ παιδί. Δεύτερον, διότι εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς μου λαμβάνουν μέρος καὶ εἰκοσάχρονοι. Τρίτον, διότι εἰς ὅλα τὰ σπίτια, μὲ διαβάζουν μὲ ζῆλον καὶ ὁ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμμά. «Καὶ μάλιστα, προσθέτει, ὁ πατέρας μου ἐλεῖ μαζί μου διαγωνισμούς, ἰδίως Πνευματικὰς Ἀσκήσεις». Πολὺ σωστὰ ὅλ' αὐτά. Κάποιος ὅμως θὰ ἔλεγεν ὅτι καὶ οἱ τίτλοι τῶν περιοδικῶν εἶναι ἀπὸ τὰ καθιερωμένα καὶ τὰ κατὰ συνθήκην. Ὁ τίτλος ἄλλως τε «Διάκλασις τῶν Παίδων» κατὰ τοῦτο ἔχει καλῶς, ὅτι χαρακτηρίζει ἕνα περιοδικόν, τὸ ὁποῖον δὲν δημοσιεύει παρὰ ὅ,τι μποροῦν νὰ διαβάζουν τὰ *παιδιά*. Ἂν αὐτὰ ποὺ δημοσιεύει, τὰ διαβάζουν μ' εὐχαρίστησιν καὶ οἱ μεγάλοι...τόσο τὸ καλύτερον!

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Παπουτσωμένος Γάτος, Φαληρικὴ Δῶρα, Φωτερὸ Σκοτάδι, Τουρκομάχος Ἕλλην, Ἀθάνατον Ἰδανικόν, Χιόνι τοῦ Μπιζανίου, Τιμημένο Τουφεκὶ, Φιλανθῆς, Δῦρά τοῦ Ὀμήρου, Βασιλιᾶς Ἀνήλιαγος, Ναυτοπούλα, Σφουγγαρᾶς,Δέων τῆς Χαιρωνείας, Μελαγχολικὴ Σελῆνολάτρις, Νυχτολούλουδο καὶ Ἰωνικὸς Ἑλληνισμός»* —Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια, ξεσπαθώματα κτλ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

Δηλῶ, ὅτι ὅσοι πράκτορες δὲν ἐξοφλήσουν τοὺς μέχρι 31 Μαρτίου τοῦλάχιστον λογαριασμούς των ἐντὸς τοῦ Ἀπριλίου, δὲν θὰ λάβουν φύλλον Μαΐου διὰ τοὺς ἀγοραστάς των. Εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ διακόψω τὴν ἀποστολήν, διότι αἱ περιστάσεις δυστυχῶς δὲν ἐπιτρέπουν μακρᾶς πιστώσεις.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Καθυστερημένα, τὰ ὁποῖα ἔλαβα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα: «Ὁ νεὼν τοῦ Λαυρί», —«Ἀπρισεψία», —«Πατριωτικὸν Πάσχα», —«Τὸ Ἡμερολόγιον τοῦ τυφλοῦ».—«Τὸ ἡλιοβασίλεμα».—«Γιὰ τοὺς συναδέλφους μου».—«Ἀργαφοι νόμοι».—«Κακὴ Πίστη».—«Νοσταλγία» κτλ. — «Ἐξυπνάδα σχολαστικοῦ».—Παιδ. Πνεύματα καὶ διάφορα διά τοὺς Ἐδ. Διαγωνισμούς.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος:—*Ὁ χῶρος δὲν ἐπέτρεπε νὰ γεμίσω ὅλην τὴν Σελίδα.* Ἐδιάλεξα λοιπὸν ἀπὸ τὰ κομμάτια ποὺ εἶχα στοιχειοθετημένα τρία μόνον, τὰ καλύτερα. *Ἡ «Μεταγωγία»* τοῦ *Τραγουδιοῦ τ. Δευτεριᾶς εἶναι ἕνα γραγὸ δράμα,τεχνικώτατα στιχουργημένο, ποὺ θυμίζει κάτι τέτοια τοῦ Δρόσίνη. Ἡ ζωογραφία τοῦ Γελοιογράφου, ἀπὸ τὴ σειρὰ τῶν «Περιπάτων» του, εἶναι μιὰ ἀπὸ εἰς ζωντανότερες. Καὶ τὸ «Δείλινό» τῆς Γκραζιέλλας, ἁβρό, ποιητικὸ καὶ ἀληθινὸ ὅπως ὅλα τῆς. Πραγματικῶς διαλεχτὰ κομμάτια.*

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὀδδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται,ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ διπλώματος, ὅμως 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30, Νοεμβρίου 1919. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

*Νέα Ψευδώνυμα: Μέγας Ἄγνωστος, ἀ.(ΕΚ). Κόμης τ. Φλάνδρας,ἀ. (;;). Ἱππότης τῆς Ὀμίχλης, ἀ. (;;). Μαρκήσιος Φρωντενάκ, ἀ. Ἀτρομητος Μακεδὼν ἀ. (ΧΚ). Παπαγάλος, ἀ. (ΓΚ).

πούλι μὲ Περηφ. Κρητικοπ., Ὠχρ. Λαίδ., Μυγκά, Βερβέν., Τιάρα., Ζινέτ.—τὸ Χιόνι τοῦ Μπιζανίου μὲ Κόκ. Γάντι.—ὁ Καρδιτσιώτικος Διάβολος μὲ Βερβέν., Βοσκοπ. τ. Πηλ., καὶ μ' ὅλα τὰ Διαβολάκια.—ἡ Ἡρωΐς τοῦ 21 μὲ Νοσταλγίαν, Εἰμαρμ., Σέν. Νεαν., Ἀστροφεγγ., Ὀδυσ., Ἑλληνόπουρ.—ἡ Μανιατοπούλα μὲ Φιόρο τ. Λεβ., Δάφνης Στεφ., Ὠχρ. Λαίδ., Νικήτ. Ἑλλάδα, Γελοιογράφ., Τσοπανάκ., Ρεζεντά, Τρελλοαρσ.—ὁ Μακεδὼν Προσκοπος μὲ Λευκοκ. Αἰγιαλ., Ἀόρδ. Κίτσενερ, Περήφ. Κρητικοπ., Παπαφίγκον, Τρελ. Μακεδονοπ. Μακεδον. Ἀγέρ.—ὁ Τιάρπος μὲ Κόμητα Χτ, Κυαν. Λάβ., Νεαρ. Νεότ., Ἰουδήθ, Φρέντον.—ὁ Τουρκομάχος Ἔλλην μὲ Ἴων. Ἑλληνισμ., Τεύθραν, Τρελ, Διαπλασόπ.—ὁ Παπουτσωμένος Γάτος μὲ Ὠχρ. Λαίδ., Κόρ. τ. Πην., Λαρισ. Σκόν., Λαρισ. Λάσκ., Εἰκαρίαν, Ναδίαν, Δορυφόρ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ἄρην (ὄχι, «ἔπος» εἶναι·) Πρίγκηπα τῶν Ἀδαμάντων (τὰς εὐχαριστίας μου στὸν καθηγητή σου γιὰ τὰ καλά του λόγια.) Ἄσπρον Γάτον (ἔτσι ἔπρεπε νὰ κάμῃς, νὰ στήλῃς ὅσες βρῆκες· ἀλλὰ θὰ ἰδῆς... ὅτι εἶναι δώδεκα.) Γίνον Βούγαν (ἐλήφθησαν) Ἀναγεννηθεῖσαν Ἑλλάδα (μὲ χαρὰ μου διάβασα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό· θὰ ἐξετάσω διὰ τὸν Α. Φ. καὶ θὰ σοῦ πῶ.) Ἐρημοπούλι (ἔ, ἀφοῦ ἦταν περασμένα δόξα τῷ Θεῷ. ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ γιὰ ὅσα γράφεις.) Δημοκρατίαν (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἐπιτρέπεται.) Ρεζεντᾶ (ξεύρω βέβαια πόσοι εἶναι οἱ συνδρομηταί μου· ποτὲ ὅμως δὲν ἐμέτρησα πόσα εἶνε ἀγόρια καὶ πόσα κορίτσια.) Μιρέιν (ἔλαβα καὶ σ' ἐνέγραψα· ὁ κ. Ξ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις γιὰ τὴ «Μανταλένα» ποὺ τὴν ἐδιάβασες πέρυ·· ἕνα Ἡμερολόγιο.) Κόκκινον Βράχον (δεμένα ὄχι, γιατὶ τώρα κοστίζουν πολὺ τὰ δετικά.) Γρηγόριον Ε' (λάθος ἦτο· δὲν ὑπάρχει δεύτερος.) Γέρω-Δήμον (ναί, ἕνας βιβλιοπώλης ἐδῶ ἐμηνύθη ἐπὶ αἰσχροκερδείᾳ, διότι ἐπώλησεν 7 δραχμὰς τὸ τελευταῖον ἀντίτυπον τοῦ «Κόκκινου Βράχου» χρυσόδετον· ἡ δίκη ἔγεινε προχθὲς καὶ ὁ μηνυθεὶς ἠθωώθη, διότι μόνον τὸ δέσιμον στοιχίζει τώρα 4 δραχμές.) Γοργὴν Ψαροπούλαν (εἶπα ἀπὸ 16 ἐτῶν καὶ ἀπάνω, διότι ἔπρεπε νὰ πῶ ἕνα ἀριθμόν· ἀλλὰ τὸ ξαναλέγω: αὐτὸ ἀφίνεται στὴν κρίσιν τῶν γονέων· οἱ «Πετριὲς στὸν Ἥλιο» δὲν εἶναι βέβαια οὔτε ἄσημα διηγήματα, οὔτε ἀνήθικα· τέτοια οὔτε ὁ κ. Ξ. θὰ ἔγραφε ποτέ, οὔτε ἐγὼ θὰ ἐτύπωνα· εἶναι ὅμως διηγήματα γιὰ μεγάλους, γιὰ κείνους ποὺ ξέρουν πιὰ τὸν κόσμο· λοιπόν, ὅσα παιδιὰ θὰ διαβάζουν ἀπὸ τώρα φιλολογικὰ βιβλία γιὰ μεγάλους, μποροῦν νὰ τὰ διαβάσουν κι' αὐτά· ὅσα ὅμως δὲν διαβάζουν ἀκόμη παρὰ βιβλία παιδικά, εἴτε 16 ἐτῶν εἶναι, εἴτε 18, ἂς τὰναβάλουν· τὸ βιβλίο δὲν χάνεται, περιμένει.) Λαρισσαϊκὴ Λάσπη (μέχρις ἐξαντλήσεως τῆς παρακαταθήκης, τίποτα δὲν εἶναι δεκτὸν διὰ τὴν Σ.Σ.Σ.) Ἑλληνόπουρον (ἔχει καλῶς·) Μανιατοπούλαν (πολὺ μὲ συνεκίνησε καὶ μένα.) Πειραϊκὸ Διαβολάκι (ὄχι τὸ ἀτρόπον εἶναι δι' ὅσους δὲν ἐπῆραν ἀκόμη Α' Βραβεῖον.) Γαλαξίαν (βραβεῖον ἔστειλα.) Τρελλὴν Νεότητα (ὡραιότατο τὸ γράμμα σου τὶς τρεῖς ἐκεῖνες ἀράδες τὶς διάβασα μὲ προσοχὴ κι' ἔνιωσα «ἔλη τὴν ἀγάπη ποὺ κλείσοῦνε οἱ εὐχές σου».) Μελαγχολικὴν Ζανθούλαν (σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ ὅσα γράφεις· χαιρετισμοὺς στὴ μαμμά σου, τὴν παλιά μου συνδρομήτρια·) Τιτάνα (τὰ ἔλαβα· μὴ στείλῃς ἄλλα·) Χιόνι τῆς Ἴδης (ἔστειλα· εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις· ἀλλὰ τὰ Π. Πνεύματα πρέπει νὰ γράφωνται σὲ χωριστὸ χαρτί, ὄχι μαζὶ μὲ τὸ γράμμα·) Νικητὴν Στρατάρχην (ἔ, ἔχουν τὸ γοῦστό τους κι' αὐτές οἱ Μ' Ἄγγελίες, γιατὶ τὶς περισσότερες φορές, τὸ ὄνομα ποὺ πετοῦν εἶναι κάθε ἄλλο παρὰ τοῦ ψευδωνυμούχου ποὺ δῆθεν τὸν ἐγνώρισαν· καὶ γίνονται γέλια!..) Ψηλορείτην, Κῦμα τοῦ Αἰγαίου κτλ. Ἑλληνικὸν Τρόπαιον, Ἀτρ. Λέοντα, Γιώταν, Δοξ. Σπάρτην, Ξεπ. Λόρδον, Κασε. Δεσβιοπούλαν, Ὀνειρ. Λευτεριάν, Λευκοκύμ. Αἰγιαλὸν (ἔλαβα· εὐχαριστῶ.)

Κοσμοκράτορα, Νοσταλγίαν, Ρείκι τῆς Δημοθάλασσας, Τσιγγανοπούλαν, Κολόμπαν, Ἀκανθυλλίδα, Ἀστέρα τοῦ Βέγα (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἄνοιξα μετὰ τὴν *15ην Ἀπριλίου*, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 180οῦ Διαγων. Λύσεων Μαρτίου—Μαΐου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 8ης Ἰουνίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλάδων.]

267. Δεξίγριφος

Βασίλισσαν ἀρχαίαν
Μὲ ζῶον τρωκτικὸν
Ὁ λύτης συνενώνει
Καὶ, χώρις ἄλλον κόπον,
Ἐν σίγυπτιακὸν
Μνημεῖον φανερώνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κοῦλας Ἀλεξάνδρου

268. Μεταγραμματισμὸς

Λίμνης τῆς Μακεδονίας
Ἂν ἀλλάξῃς τὸν λειμῶν,
Θὰ ἰδῆς μετ' ἀπορίας
Ἔντομον φθοροποιόν.

Ἐστάλη ὑπὸ Σπυρ. Καλφαρέντζου

269. Ἀναγραμματισμὸς

Τῆς ρόκκς εἶμαι γέννημα
Ἂν μαναγραμματίσῃς,
Στὰ τέλος κάθε προσευχῆς
Σχεδὸν θὰ μὰπαντήσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴ Λευτ. στοὺς Σκλάβους

270. Δημῶδες Αἴνιγμα

Ἀνοίγει τὸ μνημοῦρι
Καὶ βγαίνει μὲ τὴ μοῦρη.

Ἐστάλη ὑπὸ Θ. Χ. Περιχάρου

271. Δίζυγον

* * * * * *
* *
* * * * * *
* * * *
* * * *
* *
* *

Ὁριζοντίως ἄνω, κάτω καὶ κάτω,
Κράτη τῆς Εὐρώπης. Καθέτως,
ἐξ ἀριστερῶν, κατὰ σειράν: λίμνη τῆς Ρωσσίας, ἄγριον ζῶον, μέρος τοῦ πλοίου, Προφήτης, τῶν Ἑβραίων.

Ἐστάλη ὑπὸ Κικῆς Γ. Πισσία

272-276 Μικκὸν Γράμμα

Τῇ ἀλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν δι' ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: *Κόδρος, Αἶνος, Ἰνδός, θύλος, ροδῆ.*

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διεθνοῦς Δικαίου

277-279. Συμπλήρωσις Φράσεων

1. —χρέο;—.
2. —σιγήσας—.
3. —ὁμοίω—.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σφιγγὸς

280. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀπαρτελοῦν Ὕπατον τῆς Ρώμης:

1, Πόλις τῆς Ἰωνίας, 2, Γεωμετρικὸν σχῆμα. 3, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 4, Ἄνυσος τοῦ ἀγροῦ. 5, Δένδρον. 6, Ποταμὸς τῆς Μ. Ἀσίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φρουρ. τῆς Ἑλλάδος

281. Ἐλλιποσύμφωνον

ο - ε ε ω - ω ο - α ε ι ε ι - ω - ε ω

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Ἀγγέλ. τῆς Ἐλευθερίας

282. Γρῖφος

τὶ ευ
τὶ τὶ ευ με
tRh νιτ' Τύχη καὶ / βίου
τὶ τὶ ευ ευ
τὶ ευ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσηγ. Ἀπόλλωνος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλου 6

68. Τιμολέων (τιμῶ, λέων.)—69. Ρόδος (ρῶ, δός.)—70. Κάσος-Θάσος-ἄσος.— 71. Μάτιος-Αἶμος.

72. Α Α Α 73. ΔΕΩ
Ι Λ Ι Υ
Ν Φ Ν ΘΕΩ
ΤΑΜΕΣΙΣ 74—78. Διὰ τοῦ
Μ Ι Ι Φ: ὄφις, ἀφ-
Ρ Ο Α ρές, φιλος,
Α Σ Σ φάσις, ἀφο-
ρος. — 79. ΑΛΑ-ΜΑΝΑ (ΘΑλειΑ, ΦάρσαΛΑ, ὄνρΜΑ. Ἂν ΝΑ.)—80. Ἡ γλῶσσα κόκκαλα δὲν ἔχει καὶ κόκκαλα τσακίζει.—81. Ἐνθύμησις (ἐν θῇ μ' εἰς εἰς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ κοῦ λέξεις μὲ ἁπλὰ στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις, μὲ παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μὲ κεφαλαῖα λεπ. 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[10'—248]

Σὴν Πρώτη μου Ἐρώτηση κι' ἄλλο δεύτερο βραβεῖο· πρώτος: *Ἱππότης δὲ Βοδρὺ* (καθυστεροῦσας).

Μαχαβαράτα

[10'—249]

Δέχομαι Μ. Μυστικὰ ἀπὸ γνώσεις τῆς Περσικῆς, Ἀραβικῆς καὶ Ἰνδικῆς φιλολογίας. Ἀπαντῶ ἀμέσως.

ΚΡΕΝΙΟΠΡΑΤΗ

[10'—249α']

ΕΡΩΤΗΣΗ

Θέλετε ἡ ζωή σας νὰ μὴν ἔχει οὔτε χαρὰ οὔτε θλίψη;—Προβεσμία 45 ἡμέρων. Βραβεῖα ἐξωφρενικά.

ΚΡΙΕΝΙΟΠΡΑΤΗ, p. t. Ἰωάννινα

[10'—250]

Σβέντζε, διαρκῶς θὰ χαζεύεις;

ὁ **ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ**

[10'—251]

Φιλόπατρι Ἔλλην, σὰν κακάλυψα, Ἀλληλογραφοῦμε;

Ὀνειρεμένη Λευτεριὰ

[10'—252]

Ναπιερκόφσκα καὶ Ρομπίν, σᾶς ἀνεκάλυψα· θέλετε τὸ ὄνομά σας;

Πατρικὸς Ἀστὴρ

[10'—253]

Ἐκδοσις Β'.—*Εἰκάσια*: Καρ. Παπακωσταντίνου, *Ὠχρὰ Λαίδη Βερβένια*: Κατ. Λαζανᾶ, *Ρεμβόδης Σιάτιστα*: Χρ. Καπνοκάγιας.—*Λαρισσαϊκὴ Σκόνη, Λαρισσαϊκὴ Λάσπη.*

[10'—254]

Κάρμεν Σύλβα, δέχομαι προτάσεις σου καὶ ἀναμένω.

Ἀόρδος Κίτσενερ

[10'—255]

Διαγωνισμός: Προτιμᾶτε νὰ δοκιμάσετε τὴν εὐτυχία καὶ νὰ τὴ χάσετε, ἢ νὰ μὴ τὴ δοκιμάσετε καθόλου; Ἀπαντήσεις δέχομαι ὡς τὸ τέλος Μαΐου. Βραβεῖον βιβλίον. Ἀποστείλατε: Ἀνυπόταχτην, p. r. Πάτρας.

ΑΝΥΠΟΤΑΧΤΗ

[10'—256]

Τρογοῦδε τῆς Λευτεριᾶς, μπορεῖτε νὰ δεχτῆτε Ἀλληλογραφία μαζί μου;

ΑΝΥΠΟΤΑΧΤΗ

[10'—257]

Θλιμμένη Ψυχή, δέχομαι· περιμένω γράμμα σου.—*Ἀγρία Τσιγγάνα*

[10'—258]

Ὀλίγα, πῆρες ψευδώνυμο;—*Γυθειωτάκι*, θάρθῃς τὸ καλοκαίρι νὰ φᾶμε στὸ χάντακα;

ΜΑΝΙΑΤΟΠΟΥΛΑ

[10'—259]

Διαπλασόπουλα, ἂν μπορεῖτε, βρέστε με.

ΜΕΓΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

[10'—260]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους τοὺς *Αὐτοκράτορας, Βασιλεῖς, Πρίγκιπας, Πρίγκιπίσσας, Κόμητας, Δούκας, Λόρδους* καὶ *Λαίδας.*

ΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΦΛΑΝΑΡΑΣ

[10'—261]

Ἀγριγιωτοπούλες, δὲν προφθαίνω, νὰ διαβάζω τὶς κάρτες σας.

Φωτερὸ Σκοτάδι

[10'—262]

Ἀτρόμητος Χειμάρρα, ὅποιος ἔχει τὴ μυῖγα μυγιάζεται· ἀφοῦ τὸ θέλεις στὸ φανερόνω. Εἶσαι ὁ *Χαλασμὸς Κόσμου* !!!

ΑΝΕΜΟΣΤΡΒΙΛΟΣ

[10'—263]

Μαδυτόπουλα, *Ναυτόπουλα*, τί γίνεσθε;

Ἀνακτηθεῖσα Ἐλευθερία

[10'—264]

Τιμημένη Γαλανόλευκη καὶ Σία· ἔ λοιπὸν ἀκόμη; χά, χά, χά! Κας εἴμεθα. Χανιώτισες, Ἡ Δάφνη μαὶ ἡ ἔξυπνη ἀκόμη;—*Διαβολοκόριτσο*

[10'—265]

Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου, σᾶς ζηεῶ συγγνώμην διὰ τὴν ἀγγελίαν μου. Συνέβη, βλέπετε, παρεξήγησις.

Σύμβολον τῆς Ἐλευθερίας

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς ἕνδεκα: 1ος, 5ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, 20ός, 21ος, 22ος, 24ος.—Ἕκαστος τόμος *δραχ. 3*, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποστελλόμενος *δραχ. 3,20* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δρ. 3,50* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1918) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 25 ἐν ὅλῳ.—Ἕκαστος τόμος ἄρραπτος *δρ. 10* καὶ ραμμένος *δρ. 11.* Ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἄνω τιμάς: *λεπτὰ 50* διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δρ. 1,50* διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ - ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ — Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.—Τηλ. 11-99 Ἀριθ. ἐν: 1620